

Catalunya Cristiana

f /catalunyacristiana

📧 catalunya_cristiana

www.catalunyacristiana.cat

🐦 @catalunyacristiana.bsky.social

📺 @catoristiana

📺 catalunya cristiana

Edita: Fundació Missatge Humà i Cristià

Un "sí" a l'esperança

Set joves reben l'ordenació sacerdotal de mans del cardenal Joan Josep Omella a la basílica de la Sagrada Família, el 20 de juliol

P 8-14

El cardenal Omella i el rector del Seminari Conciliar de Barcelona, Mn. Salvador Bacardit, amb els set diaques.

Agustí Codinach

REPORTATGE

**Stella Maris
i els treballadors
del mar**

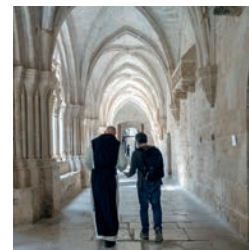
P 24-28

CULTURA

**Catalonia Sacra
proposa un estiu
monàstic**

P 38-39

SUMARI

20 JULIOL 2025

Editorial	03
La setmana	05
Opinió	06
Carta dominical	07
Especial nous preveres	08
Vida eclesial	16
Reportatge	24
Carta dominical	30
Bíblia	32
Litúrgia	34
Espai lectors	36
Cultura	38
Agenda	46
Des del carrer	47

47

“L’escriptura té el poder de transformar el dolor en aprenentatge”

Entrevista a Carla Gracia, autora de “Perfectament imperfecta”

22-23

**Càritas Catalunya
reclama més habitatge
social i una prestació
universal per criança**

L'entitat ha presentat la memòria del 2024

20-21

**La catequesi, missió
central en la vida de
l'Església**

El 4 i 5 de juliol es van celebrar les Jornades de Responsables de Catequesi a Barcelona

18-19

**El papa Lleó XIV promulga
el decret per a la Missa
per a la Cura de la
Creació**

Era un projecte que s'havia anat treballant durant l'anterior pontificat i que s'acaba de materialitzar

EDITORIAL

Un "sí" a l'esperança

Diuenge 20 de juliol, a les 18h, la basílica de la Sagrada Família de Barcelona acull l'ordenació sacerdotal de set joves que han dit "sí" a lliurar-se als altres de manera radical per amor a Crist. La celebració serà presidida pel cardenal Joan Josep Omella, arquebisbe de Barcelona, i la podreu seguir en directe per Ràdio Estel. En aquest número us oferim el testimoni d'aquests set joves: sis preveres diocesans i un religiós de la congregació dels Fills de la Sagrada Família Jesús, Maria i Josep, fundada per sant Josep Manyanet. Hem volgut saber en quin moment van veure clar que el Senyor els cridava al sacerdocí, què senten que podran aportar a l'Església i quin testimoni envia el seu "sí" a la societat. També els coneixereu a través de les fotos que els ha fet l'Agustí Codinach. El seu és un "sí": a viure per alguna cosa més gran que un mateix (Xavier Campmany de Arquer); a la veritat, al bé, a la vida, a la família cristiana (Javier Casals Pich-Aguilera); de renúncia als propis interessos per servir els altres (Santiago Claret Vidal); un "sí" que és testimoni de la meravellós llibertat divina i de la profunda estima de Déu per la nostra llibertat (Guillem Lisic Lopategui); que és testimoni del primat de Déu sobre totes les coses (David Lucena Peris); un "sí" a entregar la vida a Déu al servei de l'Església (Joan Piñol Garcia); i al lliurament de la pròpia vida per amor, sense condicions (Pablo Jesús Jorge Díaz). El seu és un "sí" que, desenganyem-nos, grinyola als ulls d'una societat en què preval l'individualisme, el consumisme... i tants *ismes* que res tenen a veure amb una vocació de servei i donació. El seu testimoni sacerdotal és tot un signe d'esperança per al món.

Subscriuiu-vos-hi

DESITJO SUBSCRIURE'M AL SETMANARI CATALUNYA CRISTIANA DURANT UN ANY (48 NÚMEROS)

Edició paper 145€

Edició digital 90€

Edició en català

Edició en castellà

Nom _____

Cognoms _____

Adreça _____

Població _____

DP _____ Tel. _____ NIF _____

A/e _____

Forma de pagament

Únic pagament per any

Dos pagaments semestral

Xec nominatiu que adjunto

Domiciliació bancària (*ompliu ordre adjunta)

*Senyors, els prego que, a partir d'ara, i fins nou avís, carreguin al meu compte els rebuts que els presentarà Fundació Catalunya Cristiana per la meua subscripció al setmanari CatalunyaCristiana.

Titular del compte _____

Tel. titular del compte _____

A/e titular del compte _____

IBAN	ENTITAT	OFICINA	DC	COMPTE	DATA (DD/MM/AA)
<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>

Lliureu aquesta butlleta a:

Fundació Missatge Humà i Cristià

(Catalunya Cristiana)

Departament de Subscripcions

Comtes de Bell-lloc, 67-69

08014 Barcelona

Signatura del titular _____

La setmana a les Xarxes

VOLODÍMIR ZELENSKI ✕

@ZelenskyUa

10/07/2025

President d'Ucraïna

Agraeixo al papa Lleó XIV la càlida benvinguda a la seva residència privada: el Palau Papal de Castel Gandolfo. És un gran honor per a mi ser aquí, en un lloc que ha contribuït a donar forma a la història d'Europa i del món durant els darrers quatre segles. Aquesta reunió, i el suport a Ucraïna i al nostre poble, són d'una importància immensa. Valorem profundament l'assistència, la solidaritat i tots els esforços que ens acosten a una pau justa. Sentim les vostres pregàries sinceres i el vostre desig d'ajudar el nostre poble

YOLANDA ÀLVAREZ ✕

@yalvareztv

09/07/2025

Corresponsal de RTVE a Àsia-Pacífic
"L'última visió d'Israel per a Gaza té un nom: camp de concentració." Ho diu un mitjà pacifista israelià. I els experts en genocidi i l'Holocaust fa temps que avisen

JOSEP MARIA MALLARACH ✕

@jm_mallarach

08/07/2025

Doctor en Biologia Ambiental

Darrere de la profusió estiuenca d'incendis hi ha les nefastes polítiques agràries dels darrers decennis que han castigat (fins a expulsar del seu lloc d'origen) la majoria de la població que vivia en masies, veïnats i poblets i mantenia productiu el paisatge rural de Catalunya

LA SETMANA

Escollat a Ràdio Estel

IGNASI MIRANDA

BENEDICCIÓ DE VEHICLES PER SANT CRISTÒFOL

La nostra programació va incloure, dijous 10 de juliol coincidint amb el dia de Sant Cristòfol, diversos moments dedicats a la benedicció de vehicles. A les 10.45h en el magazín *El Matí*, Mercè Raga va connectar en directe amb el carrer Regomir de Barcelona, a l'exterior de la capella de Sant Cristòfol, on els oients van poder rebre la benedicció, especialment els qui aaven en cotxe.

En el programa *Sense distància*, el conductor de l'Ajuntament de Barcelona Joan Oliver, del parc mòbil municipal, va dir que no vol perdre

"una tradició que agrada perquè els qui porten els vehicles del consistori estan beneïts, encara que no es faci ara tanta festa". El xofer, acompanyat per dos companys, va demanar la benedicció general amb una imatge de sant Cristòfol que tenen a les oficines. Joan Renom, propietari de 14 motos, també va passar pel tradicional punt, on es va presentar com "un home entremaliat i molt devot" del patró. A més, vam recollir les impressions de Joan Bladé, vicari de la basílica de la Concepció de Barcelona, on també es van beneir vehicles.

Zoom MACIÀ GRAU

Bombers Catalunya

Davant el devastador incendi al Parc Natural dels Ports, que va afectar més de 3.300 hectàrees i va obligar 18.000 persones a confinar-se, l'Església va mostrar una vegada més el seu suport i proximitat amb els afectats. El bisbe de Tortosa, Sergi Gordo, va adreçar un missatge a tota la diòcesi on, a més de la pregària, els va oferir "suport davant les necessitats materials, emocionals i espirituals" derivades de l'incendi, que finalment els Bombers de Catalunya van estabilitzar el 10 de juliol passat.

L'efemèride JOAN PALLARÈS-PERSONAT

21 de juliol del 2009

Un grup de bombers que treballava en l'extinció d'un incendi a Horta de Sant Joan, a la Terra Alta, queda encerclat pel foc. En moren quatre i un queda greument ferit (morirà dies després).

La sal de la terra

El manament de l'esperança

ADRIÀ CASTELLÓ

Estudiant de Filosofia de la
Universitat Autònoma de
Barcelona

El futur ens fa por. No tant el futur del món, sinó el futur concret de cadascun de nosaltres.

Als nens se'ls pregunta sovint què volen ser de grans, però en realitat no se'ls demana qui volen ser, sinó en què voldrien treballar. Tanmateix, arriba un moment en què cal reflexionar sobre qui volem ésser realment. I això fa por, perquè implica prendre decisions —sovint en situacions límit.

La mort pot aparèixer, inesperadament, en la vida d'un ésser estimat, i llavors hem de decidir com ens hi enfrontem, qui volem ser davant la mort. A vegades, entra una persona especial a la nostra vida, i hem de decidir qui volem ser per a ella. Hem de decidir si casar-nos o no; si

Charles Péguy dedicà gran part de la seva obra a parlar de l'esperança

tenir fills o no; si volem ser justos o injustos. I potser, algun dia, abans de morir, esperarem que tot hagi valgut la pena.

Aquest és el moment més important: aquell en què sentim que tot ha tingut sentit, que res no ha estat casual, sinó causal. És el moment en què compremem que, realment (ho sento, Kierkegaard), no estem sols: hi ha una mà, la mà d'aquells que estimem i, si hi creiem, també la mà de la providència.

Potser la nostra vida és com un tapís vist del revés, on tot sembla caòtic i sense sentit, però que, al final, en girar-lo, descobreixes una obra d'art immensa. Una obra d'art teva.

I és que per afrontar el futur cal esperança. ■

Charles Péguy dedicà gran part de la seva obra a parlar de l'esperança. Deia que tenir Fe i Amor, en el fons, no és tan complicat com saber esperar; o, com ell mateix diu, “estimar allò que és i serà”. És “el manament de l'esperança”, tal com escrivia a *El pòrtic del misteri de la segona virtut*.

I és que el futur és incert, i l'únic que podem fer és, o bé resignar-nos i viure amb por, o bé esperar —esperar amb esperança. Esperar que tot anirà bé, passi el que passi. No tenir por. I per això, tornant a Péguy: “Cal ser feliç de veritat; cal haver obtingut, haver rebut una gran gràcia.” I com tot, al final es redueix a una aposta: què vols, resignar-te o tenir esperança? Ara bé, l'esperança no defrauda. ■

Contrapunt

Mentoria per emprendre amb seguretat

BERNAT ROCA

Vicepresident de Secot
Catalunya

Quan una persona emprèn o una petita empresa comença la seva activitat —o es troba amb problemes i dificultats en el projecte actual— sovint ha de prendre decisions importants amb poc suport i moltes incerteses. Tant si es tracta d'un negoci que neix com si es busca redreçar una iniciativa ja en marxa, comptar amb un mentor pot marcar la diferència.

Un mentor és algú que ja ha passat per situacions similars: ha pres decisions difícils, ha viscut èxits i fracassos, i ha après a base d'experiència. No fa la feina per l'emprenedor ni dirigeix el negoci: l'acompanya, l'ajuda

Els mentors aporten preguntes útils, criteri i visió realista

a reflexionar i li ofereix eines per decidir amb més seguretat. La feina és de qui lidera el projecte, però fer-la amb algú que ja ha recorregut aquest camí aporta perspectiva i confiança.

La figura del mentor s'assembla a la del Pigmalió de la mitologia: algú que, creient en el potencial d'una idea o d'una persona, l'ajuda a prendre forma i créixer. No imposa, no substitueix, sinó que inspira i guia. Aquesta confiança pot transformar un dubte en una acció concreta i viable.

Els mentors aporten preguntes útils, criteri i visió realista, ajudant a evitar errors comuns. I sobretot,

trenquen la soledat de qui lidera un projecte. Saber que no s'està sol, i que al costat hi ha algú amb una vida professional plena de reptes similars, és sovint tan valuós com qualsevol consell tècnic.

A Secot, entitat sense ànim de lucre formada per exdirectius i empresaris jubilats, oferim aquest tipus d'acompanyament de manera gratuïta i altruista. Amb esperit de servei, revertim els nostres coneixements i experiència a la societat, donant suport a persones emprenedores i a petites empreses que volen iniciar un negoci o que es troben amb dificultats en el seu projecte actual. ■

Fem com Marta i Maria.
Acollim Jesús a casa nostra i al nostre cor i cultivem
l'amistat amb Déu

L'amistat, tresor diví

**CARD. JOAN JOSEP
OMELLA OMELLA**

Arquebisbe de Barcelona

L'evangelista Lluç, en el text de l'Evangeli que avui hem proclamat a l'Eucaristia, ens explica que un dia que Jesús viatjava amb els seus deixebles, va decidir entrar en un llogaret i es va allotjar a casa de dues germanes, Marta i Maria.

Sant Joan, en el seu Evangeli, ens dona més detalls sobre aquesta família. El llogaret es deia Betània i hi vivia també Llätzer, germà de Marta i Maria. Ens diu sant Joan que Jesús estimava molt els tres germans. En aquell lloc s'hi sentia com a casa. Allà podia descansar i compartir la

seva vida. Era una llar on era acollit, atès i escoltat. I és que Marta, Maria i Llätzer eren els seus amics.

L'estiu pot ser un bon moment, com va fer Jesús, per dedicar més temps als amics o per cultivar noves amistats. Davant dels amics podem mostrar-nos tal com som. Podem confiar en ells i explicar-los les nostres penes, parlar-los de les nostres alegries i esperances. Ens sostenen quan el camí de la vida sembla insegur. Un bon amic és un elixir de vida (cf. Sir 6,16).

L'amistat és un do preciós de Déu. Tal com llegim al llibre del Siràcida: "Un amic fidel és un refugi segur: qui el troba, ha trobat un tresor" (Sir 6,14). Certament, l'amistat té un valor incalculable. Cuidem aquest tresor. No deixem que creixi l'herba en el camí que porta als nostres amics.

El nostre millor amic és, sens dubte, Jesús. Ell, incansable, sem-

pre ens està buscant. Ell, pacient, és a la porta de casa nostra i espera que l'obrim per compartir amb nosaltres la tendresa de Déu. És un amic que dona la vida, que mai no se'n va i que sempre es fa trobadís. A l'Evangeli, Jesús ens diu: "A vosaltres us he dit amics, perquè us he fet conèixer tot allò que he sentit del meu Pare" (Jn 15,15).

Podem trobar Jesús en els nostres germans, sobretot, en els més vulnerables, en l'Eucaristia i en la resta dels sagraments, i també en la pregària. És per això que santa Teresa de Jesús diu encertadament que pregar és tractar d'amistat amb qui sabem que ens estima (cf. *Llibre de la Vida* 8,5).

Benvolguts germans i germanes, fem com Marta i Maria. Acollim Jesús a casa nostra i al nostre cor, cultivem l'amistat amb Déu i amb tots aquells amb qui compartim el camí de la vida. ■

XAVIER CAMPMANY DE ARQUER

27 anys, de Badalona

Parròquia d'origen:

Sant Mateu de Barcelona

Quin testimoni envia a la societat el teu "sí" al sacerdoci?

Ser sacerdot avui és, en el bon sentit, una provocació que fa néixer moltes preguntes. Una de les preguntes més radicals és la del celibat: lliurar tot el que soc com a ofrena d'amor, no des de la renúncia, sinó des del sí de la fe, des de la certesa que Déu no només existeix, sinó que m'estima i vol que sigui imatge del Bon Pastor. Amb el meu sí, envio a la societat el missatge que val la pena viure per alguna cosa més gran que un mateix, que l'amor gratuït i la donació total són possibles i plens de sentit.

"Ser sacerdot avui és, en el bon sentit, una provocació que fa néixer moltes preguntes"

"Cal viure d'esperança, d'una esperança real que fa present allò que anhelem i desitgem"

Com a capellà jove, en la perspectiva del proper Jubileu, què sents que estàs cridat a aportar a l'Església?

Si alguna cosa penso que caracteritza la meva generació és, d'una banda, l'enorme responsabilitat d'acollir tot allò que altres han treballat, en un moment de particular dificultat per a l'Església; i, de l'altra, la nostra gran fragilitat i la sensació que no estem prou preparats per a aquesta tasca. Tanmateix, el Senyor sap com resoldre aquesta paradoxa en què es mou la història: és en la feblesa on es manifesta plenament el seu poder. El Jubileu, providencialment, ens ofereix una perspectiva fonamental: cal viure d'esperança, d'una esperança real que fa present allò que anhelem i desitgem.

En el teu camí cap al sacerdoci, quin va ser el punt d'inflexió o el moment en què vas sentir més clarament la crida?

Recordo especialment un Dijous Sant, dia en què també celebrem el sacerdoci. Estava pregant al monument amb la meva família, en un poblet on hi participaven molt poques persones. Allà, sense cap cosa extraordinària, vaig sentir una crida interior a servir el Senyor en el sacerdoci. Recordo que estava disposat a tot, encara que no era conscient de tot el que això significava. Però d'això es tracta: l'amor mou la fe a dir que sí; té quelcom de força imparable, i l'horitzó de la vida canvia completament. Puc dir que, des d'aquell moment, soc feliç.

JAVIER CASALS PICH-AGUILERA

29 anys, de Barcelona
 Parròquia d'origen:
 Sant Vicenç de Sarrià

Quin testimoni envia a la societat el teu "sí" al sacerdoci?

Tot sacerdot torna a enviar a la societat el sí de Jesucrist. M'uneixo al seu sí, que és un sí a Déu Pare i al seu disseny de salvació. És un sí a l'Església, que és el germen de comunió entre Déu i els homes: el germen d'una vertadera societat fonamentada en l'amor. Un sí valent, fort, gran, obert a tothom, però sense cedir als interessos ideològics fruit de l'egoisme. Un sí a la veritat, al bé, a la vida, a la família cristiana, que és imatge de l'Amor Trinitari; i un sí a la lluita contra el pecat i contra el mal. Un sí, en definitiva, a la pau que ve de Déu en Jesucrist Ressuscitat, gràcies al do del seu Esperit.

Com a capellà jove, en la perspectiva del proper Jubileu, què sents que estàs cridat a aportar a l'Església?

Sento que, com a capellà, estic cridat a una vocació molt gran, i crec fermament que compto amb l'ajuda de Déu, que és totpoderós, per dur-la a terme. Com a sacerdot, em veig especialment cridat a celebrar amb fe viva els sagraments, font d'esperança per al món. En particular, l'Eucaristia i la Confessió. Em fa molta il·lusió començar el ministeri al Jubileu dels joves a Roma, acompanyant-los i deixant que el Senyor els doni el seu perdó i la gràcia de la conversió a través del meu nou ministeri sacerdotal.

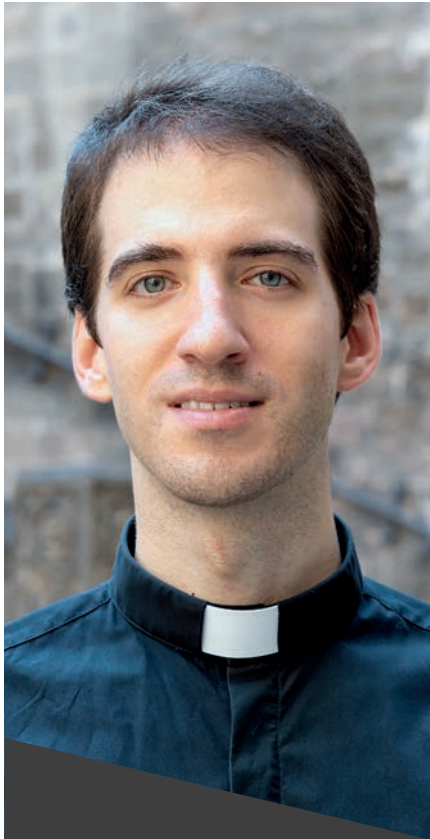
En el teu camí cap al sacerdoci, quin va ser el punt d'inflexió o el moment en què vas sentir més clarament la crida?

Creque cadacop he sentit la crida d'una manera més clara i més viva. La vegada que la vaig sentir més clarament va ser a l'ordenació diaconal, quan van pronunciar el meu nom i, amb un goig immens, vaig tornar a respondre: "Soc aquí." El proper cop que senti la crida serà ara, a l'ordenació sacerdotal, i tinc un desig molt gran de renovar el meu sí al Senyor, i li demano la gràcia de renovar-lo cada dia amb més amor, amb més il·lusió i amb un desig més gran que Ell pugui atreure moltes ànimes al seu Cor a través de mi.

"Em veig especialment cridat a celebrar amb fe viva els sagraments"

"La vegada que vaig sentir la crida més clarament va ser a l'ordenació diaconal"

SANTIAGO CLARET VIDAL

31 anys, de Barcelona
Parròquia d'origen:
Sant Vicenç de Sarrià

Quin testimoni envia a la societat el teu "sí" al sacerdoci?

En la nostra societat, el "sí" al sacerdoci és un missatge contracultural. En un món que sovint valora l'èxit personal i material, aquest "sí" és un testimoni de renúncia als propis interessos per servir els altres. Demostra que la fe és viva encara, ja que la crida de Déu continua sent escoltada i no ha desaparegut, com molts pensen.

El nostre "sí" recorda a la societat que Déu encara hi és, i que la seva proposta és viva i es manté ferma davant les altres propostes del món.

"El nostre sí recorda a la societat que Déu encara hi és"

"La vocació l'he sentida des de petit, però no vaig entrar al Seminari fins als 20 anys"

Com a capellà jove, en la perspectiva del proper Jubileu, què sents que estàs cridat a aportar a l'Església?

Per a nosaltres és un signe i un do de Déu ser ordenats durant el Jubileu de l'Esperança. L'ordenació de prevere sempre és saba nova i un impuls de vitalitat i esperança per a l'Església, però en aquest Jubileu aquesta missió queda encara més reforçada. Jesucrist és la veritable esperança de la joventut: res ni ningú no ens la pot prendre ni canviar. No ens la deixem robar!

En el teu camí cap al sacerdoci, quin va ser el punt d'inflexió o el moment en què vas sentir més clarament la crida?

La vocació l'he sentida des de petit, però no vaig entrar al Seminari fins als 20 anys. El Senyor ha tingut paciència amb mi. Davant dels reptes de la vocació, vaig preferir fer el meu propi camí, aparcant-la, però vaig tenir un moment d'inflexió. Em vaig adonar que el pla de Déu havia de ser millor que el meu, i que m'hi havia d'entregar amb confiança.

A poc a poc, amb els anys, el Senyor m'ha anat confirmant en la seva crida. Ara, davant de l'ordenació presbiteral, vull continuar confiant i posant-me completament en les seves mans, seguint Jesucrist per on ell vulgui!

GUILLEM LISICIC LOPÁTEGUI

32 anys, de Barcelona
Moviment Comunió
i Alliberament

Quin testimoni envia a la societat el teu “sí” al sacerdoci?

És un testimoni de la meravellosa llibertat divina i de la profunda estima de Déu per la nostra llibertat! Filoxè de Mabbug deia que el cristià neix tres vegades: la primera, del si de la mare al món; la segona, d’esclau a lliure pel baptisme i, la tercera, en la trobada amb Jesús, que dona un nou horitzó a la vida i la nostra llibertat. La llibertat humana i la llibertat divina es conjuguen misteriosament en el cor de Déu!

Com a capellà jove, en la perspectiva del proper Jubileu, què sents que estàs cridat a aportar a l’Església?

Davant del Jubileu, em sento cridat a viure la riquesa del do de la paternitat sacerdotal: a ser pare, tot vivint com a fill i mirant sempre el Crist, per tal d’acompanyar, al servei del poble cristià, a descobrir qui és el Pare, que ens ha donat allò més preuat: Ell mateix.

En el teu camí cap al sacerdoci, quin va ser el punt d’inflexió o el moment en què vas sentir més clarament la crida?

A 17 anys, en uns campaments organitzats per Comunió i Alliberament durant l’eucaristia mirava els sacerdots i vaig pensar: “Aquests homes són feliços, jo també vull ser feliç, com ells.” Anys després, el testimoni de fe d’un amic seminarista, en Marcos Pou, va desvetllar en mi la sobreabundant alegria per la crida i el sacerdoci.

“La llibertat humana i la llibertat divina es conjuguen misteriosament en el cor de Déu”

“Em sento cridat a viure la riquesa del do de la paternitat sacerdotal”

DAVID LUCENA PERIS

27 anys, de Barcelona

Parròquia d'origen:

Basílica de la Puríssima Concepció de Barcelona

Quin testimoni envia a la societat el teu "sí" al sacerdoci?

El sí al sacerdoci és un testimoni del primat de Déu sobre totes les coses. El sacerdoci catòlic s'orienta al Sacrifici Eucarístic, i aquest, si bé s'ofereix en favor dels homes, s'ofereix en honor de sols Déu. Consagrat talment a Ell, també per mitjà del benaurat celibat, el sacerdot dona testimoni que Déu és ben capaç d'omplir, amb escreix, el cor dels homes.

"El sacerdot dona testimoni que Déu és ben capaç d'omplir, amb escreix, el cor dels homes"

Com a capellà jove, en la perspectiva del proper Jubileu, què sents que estàs cridat a aportar a l'Església?

Com a capellà, estaré cridat a ser custodi del Cos de Crist: com a sacerdot, custodi del Cos veritable de Crist, l'Eucaristia; com a sacerdot-pastor, custodi del Cos místic de Crist, l'Església, ja que la missió del sacerdot amb cura d'ànimes consisteix a conduir els fidels (Cos místic) a la fructuosa recepció de l'Eucaristia (Cos real).

Com a jove clergue, percebo l'incentiu de l'esperança humana: com que l'esperança és respecte d'allò futur, i el jove té més futur que passat, és natural que el jove sigui esperançat, a diferència del vell, que, tenint més passat que futur, viu més de records que d'esperances. Amb tot, el "Jubileu de l'esperança" no té per objecte l'esperança humana, sinó la cristiana, i per a aquesta, fins el vell té molt més futur que no pas passat: té encara per davant tota la vida eterna.

"Especialment en la pregària davant la custòdia, percebia un intens goig pel sacerdoci"

En el teu camí cap al sacerdoci, quin va ser el punt d'inflexió o el moment en què vas sentir més clarament la crida?

Déu em va voler fer sentir la crida sacerdotal, potser per la meva manca de resolució a donar-li un sí definitiu. Especialment en la pregària davant la custòdia, percebia un intens goig pel sacerdoci i grans desigs d'abraçar tal estat. De fet, fou en la primavera de 2016 quan, el vespre d'un dijous, dia sacerdotal, davant la custòdia a la parròquia de Sant Celoni, em vaig resoldre a ser sacerdot de Jesucrist i, per tant, a entrar al Seminari aquell mateix any.

JOAN PIÑOL GARCIA

32 anys, de Barcelona

Parròquia d'origen:

Sant Joan Maria Vianney de Barcelona

Quin testimoni envia a la societat el teu "sí" al sacerdoci?

Val la pena entregar la vida a Déu al servei de l'Església. La vocació sacerdotal, com les altres vocacions en el si de la vida cristiana, és font d'alegria i de felicitat. És un signe d'esperança per al món. Significa que la meua vida, la de cadascú, té un sentit, té un propòsit. Significa també afirmar públicament que, en l'Església, el sacerdoci té un paper fonamental i insubstituïble. Sense preveres no hi ha Eucaristia i sense Eucaristia no hi ha Església.

Com a capellà jove, en la perspectiva del proper Jubileu, què sents que estàs cridat a aportar a l'Església?

No em plantejo cap cosa especial que pugui aportar més enllà de procurar posar tota la meua vida al servei de l'Església. Ser fidel al que el sacerdoci ha significat sempre però encarnat en la realitat concreta que visc.

En el teu camí cap al sacerdoci, quin va ser el punt d'inflexió o el moment en què vas sentir més clarament la crida?

Vaig començar a discernir seriosament la vocació sacerdotal quan vaig acabar els estudis universitaris i estava treballant. Va ser tot un any de pregària, acompanyament espiritual i vida pastoral a la parròquia. En aquest camí de discerniment hi va haver un moment culminant i definitiu. Estava passant uns dies de recés al convent dels Caputxins d'Arenys de Mar. Durant la pregària de l'Àngelus en recitar "que es faci en mi segons la vostra paraula" vaig donar el meu sí total al Senyor. En aquest abandonament a la seva voluntat totes les barreres interiors que em quedaven van decaure. La vocació al sacerdoci era clara des de feia un temps, però allò va ser l'empenta final.

"Sense preveres no hi ha Eucaristia i sense Eucaristia no hi ha Església"

"Vaig començar a discernir seriosament la vocació sacerdotal quan vaig acabar els estudis universitaris i estava treballant"

PABLO JESÚS JORGE DÍAZ, S.F.

30 anys, de Güímar (Tenerife)
Congregació de Fills de la Sagrada Família
Jesús, Maria i Josep

Quin testimoni envia a la societat el teu “sí” al sacerdoci?

En una època en què el compromís estable genera amor i moltes decisions s'ajornen indefinidament, dir “sí” és afirmar que val la pena entregar la vida per amor, sense condicions. El meu “sí” vol ser testimoni d'una vida que no es pertany a ella mateixa, sinó que s'ofereix lliurement perquè Crist visqui en ella. La meua vocació sacerdotal, dins de la vida religiosa, vol mostrar que el seguiment de Jesús continua sent actual i fecund. Ser sacerdot és ser signe de la presència de Déu enmig del món. Com a Fill de la Sagrada Família, aquest “sí” pren forma concreta en el desig d'acompanyar les famílies i d'anunciar que és possible viure a l'estil de Natzaret. Seguint les petjades de sant Josep Manyanet, vull fer del món una família i de cada llar un Natzaret.

“Vull fer del món una família i de cada llar un Natzaret”

Com a capellà jove, en la perspectiva del proper Jubileu, què sents que estàs cridat a aportar a l'Església?

Sento que la meua missió com a sacerdot és fer visible aquesta virtut que va sostenir Jesús, Maria i Josep a Natzaret. Vull ser per a l'Església un rostre jove d'aquella esperança evangèlica que no defrauda, que acompanya processos, que confia en l'acció de Déu fins i tot quan no es veu. Desitjo sembrar esperança a les famílies, als joves, als cors ferits, fent sempre present en el món l'amor i la misericòrdia de Déu.

“Desitjo sembrar esperança a les famílies, als joves, als cors ferits”

En el teu camí cap al sacerdoci, quin va ser el punt d'inflexió o el moment en què vas sentir més clarament la crida?

La meua vocació sacerdotal s'ha anat manifestant a poc a poc en la senzillesa de la vida quotidiana. Ha estat en aquesta “rutina habitada”, en la fidelitat diària, la pregària i el servei, on he anat comprenent amb més claredat que Déu em crida a configurar-me amb Crist sacerdot. Sant Josep Manyanet ha estat un referent sacerdotal fonamental en el meu procés vocacional.

**JOSEP MIRÓ
I ARDÈVOL**
President d'e-Cristians

Vivim una crisi institucional profunda i sistèmica, sense precedents en democràcia

Més enllà del partidisme: la veu cristiana davant la crisi democràtica

En la seva primera trobada amb el Col·legi Cardenalici, el papa Lleó XIV explicà que havia escollit el seu nom en homenatge a Lleó XIII, el qual, amb l'encíclica *Rerum novarum*, sabé llegir els signes del seu temps i donar resposta, des de la fe, als reptes socials que plantejà la primera gran revolució industrial. Avui, afirmà, l'Església ha de fer el mateix davant els desafiaments del segle XXI: la intel·ligència artificial, la justícia social, la dignitat de la persona i el sentit del treball.

La Doctrina Social de l'Església (DSE), fonamentada en una raó moral accessible a tota persona de bona voluntat, ofereix un marc de referència valuós en temps de crisi. Tanmateix, la seva força no rau en l'elaboració teòrica, sinó en l'acció concreta. Tancar-la en cercles acadèmics o reduir-la a una funció assistencial és traïr-ne la vocació transformadora. Fins i tot en l'atenció als més necessitats, cal anar més enllà del remei immediat i afrontar les causes estructurals de la injustícia. La Doctrina és un instrument poderós davant qualsevol crisi, si es fa l'esforç decidit d'aplicar-la.

En aquest sentit, esdevé especialment oportuna la declaració del Corrent Social Cristià, titulada *Davant la crisi institucional: eleccions i regeneració*

política ja. A partir dels principis de la DSE, el text denuncia amb claredat que vivim una crisi institucional profunda i sistèmica, sense precedents en democràcia, que afecta greument Espanya i, de manera particular, Catalunya. No és una crisi més, sinó un deteriorament generalitzat de les institucions fonamentals: Parlament, Govern i partits polítics. El PSOE, juntament amb les forces que van sostenir la investidura de Pedro Sánchez, es troba immers en una pèrdua de legitimitat que bloqueja l'alternança democràtica.

D'aquesta diagnosi, el document en deriva dues exigències:

1) El president Sánchez ha de sotmetre's al veredict de les urnes. No pot continuar governant sense una legitimitat renovada. Convocar eleccions no és cap signe de feblesa, sinó una obligació ètica ineludible.

2) Cal, a més, impulsar des de la ciutadania organitzada una regeneració moral i política que superi els vicis profunds de la partitocràcia.

També per això existeix la Doctrina Social: per inspirar una política centrada en el bé comú, que no es malbarati en les pugnes partidistes, sinó que sorgeixi d'una consciència moral viva i del compromís cívic dels ciutadans. ■

V

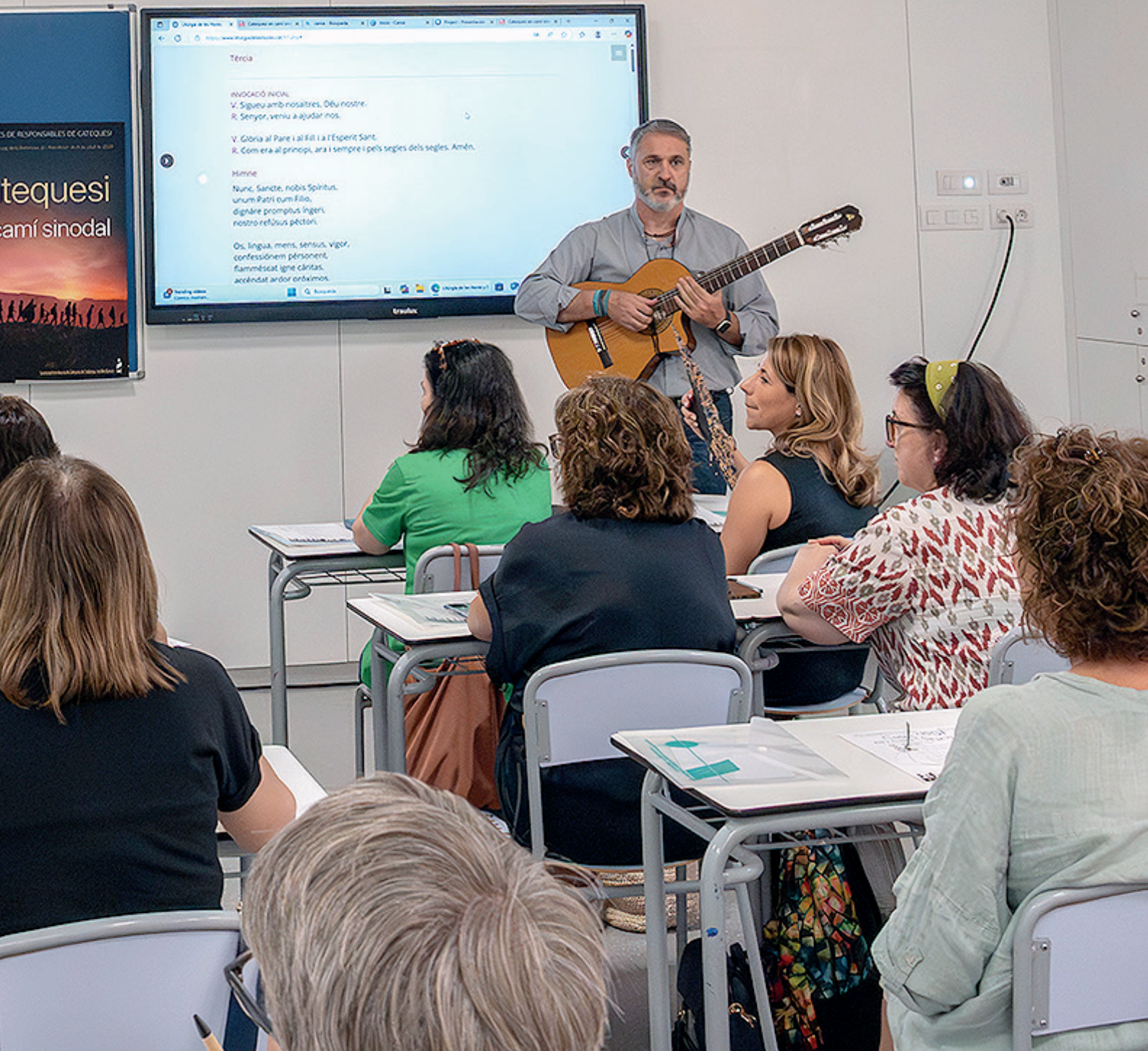
VIDA ECLESIAL

Aquesta setmana recollim la preocupació del Vaticà pel clam de la Terra, assistim a les Jornades de Responsables de Catequesi i coneixem la memòria 2024 de Càritas Catalunya

Agustí Godinach

Les XXIV Jornades de Responsables de Catequesi, organitzades pel Secretariat Interdiocesà de Catequesi de Catalunya i les Illes Balears (SIC), van aplegar una setantena de participants els dies 4 i 5 de juliol a La Salle Bonanova, a Barcelona. La introducció va anar a càrrec de Francesc Conesa, bisbe de Solsona i president del SIC, i de Joan Àguila, vicari episcopal de Tarragona i director del SIC.

El papa Lleó promulga el decret per a la Missa per a la Cura de la Creació

Que la Creació no sigui “un camp de batalla pel control dels recursos vitals”

© Vatican Media

Els episcopats d'Àsia, Àfrica i Amèrica Llatina van presentar al Papa el document sobre la justícia climàtica l'1 de juliol passat.

ÀNGELES CONDE
Ciutat del Vaticà

El crit de la Terra ha protagonitzat algunes de les darreres iniciatives de l'Església en aquests dies. Els anomenats països del Sud Global van presentar al Vaticà un document titulat *Una crida per la justícia climàtica i la casa comuna: conversió ecològica, transformació i resistència a les falses solucions*. El text suposa la col·laboració de les Esglésies de part del planeta —Àfrica, Amèrica

Llatina i Àsia— de cara a la propera cimera del clima COP30 que tindrà lloc al novembre al Brasil. Els signants desitgen que es tingui en compte la seva crida durant els treballs preparatoris de la cimera. Al text, demanen una acció immediata davant del que qualifiquen com a “falses solucions” a la destrucció del planeta, els ecosistemes i, per tant, la vida humana que els habita. A més, fan una crítica forta al capitalisme destructiu que pretén mercantilitzar-ho tot a favor del benefici il·limitat. Durant la presentació al Vaticà de la iniciativa, un dels testimonis més dramàtics sobre les conseqüències de les pràc-

tiques extractivistes el va oferir el cardenal arquebisbe de Kinshasa, Fridolin Ambongo Besungu. Va clamar contra el que passa al seu país, la República Democràtica del Congo: “Exigim una economia que no es basi en el sacrifici dels pobles africans per enriquir-ne d'altres. Com podem acceptar que, en nom de la ‘transició energètica’, comunitats senceres siguin exterminades en la recerca de liti, cobalt o níquel?” El terra de la RDC és ric en aquests minerals necessaris per a la indústria electrònica. Sense ells, no tindríem telèfons mòbils intel·ligents ni ordinadors.

Poques hores abans, el papa Lleó

XIV havia publicat el seu missatge amb motiu de la X Jornada Mundial de Pregària per la Cura de la Creació. El 2025 es compleixen deu anys des que el papa Francesc va incloure aquesta jornada al calendari de l'Església, tal com ja havien fet les Esglésies ortodoxes. "Llavors de pau i esperança" va ser el lema escollit per Francesc per a aquesta jornada que ha desenvolupat el papa Lleó en aquest missatge. El Pontífex lamenta que encara no s'hagi estès prou la consciència que "destruir la natura no perjudica tothom de la mateixa manera". Perquè "trepitjar la justícia i la pau significa afectar sobretot els més

pobres, els marginats, els exclosos. En aquest context, és emblemàtic el patiment de les comunitats indígenes".

El Pontífex també critica l'ús de la natura com una mercaderia per obtenir avantatges econòmics o polítics. D'aquesta forma, assegura Lleó XIV, "la Creació es transforma en un camp de batalla pel control dels recursos vitals, com ho demostren les zones agrícoles i els boscos que s'han tornat perillosos a causa de les mines, la política de la 'terra cremada', els conflictes esclaten entorn de fonts d'aigua, la distribució desigual de les matèries primeres, que castiga les poblacions més febles i socava la

seva pròpia estabilitat social". Precisa-ment el que denunciava el cardenal Ambongo.

Lleó XIV conclou aquest missatge tot desitjant que cadascun de nosaltres pugui ser "llavor d'esperança" i que "l'ecologia integral sigui cada vegada més escollida i compartida com a camí a seguir".

A totes aquestes propostes, s'uneix la introducció al Missal Romà de la Missa per a la Cura de la Creació, un projecte en el qual ja diversos dicasteris havien anat treballant durant el pontificat del papa Francesc i que s'acaba de materialitzar. El formulari amb les noves pregàries s'ha afegit a les *Missae pro variis necessitatibus vel ad diversa*. Per exemple, en la pregària col·lecta s'invocarà el Senyor perquè "custodiem amb amor l'obra de les vostres mans"; o després de la comunió es resarà perquè "esperant els cels nous i la terra nova, aprenguem a viure en harmonia amb totes les criatures". La nova missa neix com "un suport litúrgic, espiritual i comunitari per a la cura que tots hem de tenir per la natura, la nostra Casa Comuna", expliquen des del Vaticà.

El Dicasteri per al Culte Diví i la Disciplina dels Sagraments ha fet coincidir la publicació del decret que conté aquest nou formulari amb dues dates assenyalades. En primer lloc, amb el desè aniversari de la publicació de l'encíclica *Laudato Si'* del papa Francesc sobre la cura de la Casa Comuna. En segon lloc, amb els 35 anys del missatge per a la Jornada Mundial de la Pau del 1990 escrit per Joan Pau II titulat *Pau amb Déu Creador, pau amb tota la Creació*, en el qual parlava de la crisi ecològica com "un problema moral" i instava a "educar en la responsabilitat ecològica".

Ha estat el papa Lleó XIV l'encarregat d'inaugurar aquestes Misses per a la Cura de la Creació. Ho va fer de forma privada a Castel Gandolfo el 9 de juliol, en el marc del seu descans estiuenc. Va presidir l'Eucaristia al Borgo *Laudato Si'*. ■

PAPA LLEÓ
"Trepitjar la justícia i
la pau significa afectar
sobretot els més
pobres, els marginats,
els exclosos"

ESGLÉSIA EN SORTIDA

Viure el present

Se'ns recorda, gairebé a cada instant. I jo, la veritat, em pregunto: quin significat té això de viure el present? Perquè, des del meu punt de vista, possiblement molt parcial, penso que és impossible no viure en el present. És inviable viure en el passat o en el futur. I aquest impediment no vol dir que no recordi el meu passat per aprendre d'aquella experiència o que no em projecti cap al futur per aconseguir el meu "somni".

Per aprofundir-hi, possiblement l'evangeli ens pugui il·luminar una mica, o més aviat molt: "No us preocupeu per la vostra vida. Qui de vosaltres, per més que s'hi esforcí, pot allargar d'un sol instant la seva vida? Vosaltres, busqueu primer el regne de Déu i fer el que ell vol, i tot això us ho donarà de més a més. No us preocupeu, doncs, pel demà, que el demà ja s'ocuparà d'ell mateix.

Cada dia en té prou amb els seus maldecaps" (cf. Mt 6,25-34). El gran problema consisteix que, en la majoria de les ocasions, ens angoixem innecessàriament; uns cops per coses que no podem canviar mai, perquè ja han passat; i d'altres, per coses que no podem preveure que passaran de la manera com nosaltres pensem, perquè entre les nostres grans capacitats no hi ha la de predir el futur.

A les nostres mans, però, sí que hi ha la capacitat de viure cada instant buscant el Regne; o si ho preferiu, viure cada instant mirant de fer el bé, tant a nosaltres mateixos com als altres. Permetent-nos sentir tota aquesta experiència que estem vivint uns cops joiosa i d'altres dolorosa, acollint-la en aquest instant que ens toca viure, i transmeten pau i serenor als que són amb nosaltres, estimant i deixant-nos estimar pels altres i per Déu. Potser, si ho intentem estarem vivint el present.

PEPE PEDREGOSA, S.S.P.
Membre d'Escola d'Animació Bíblica

Una setantena de participants a les Jornades de Responsables de Catequesi, celebrades a Barcelona el 4 i 5 de juliol

La catequesi, missió central en la vida de l'Església

Agustí Codinach

Toni Elvira, del bisbat d'Urgell, va titular la seva ponència "Caminar junts, la implicació de tota la comunitat a la catequesi".

CARME MUNTÉ MARGALEF
Barcelona

**CARME RODRÍGUEZ
REVERTÉ**
"Hem de saber transmetre el primer anunci i tota la formació ha d'anar enfocada en aquest àmbit"

A les deu diòcesis catalanes hi ha més de 4.000 catequistes, la majoria dones, que fan un servei imprescindible no únicament en la transmissió dels continguts de la fe, sinó en clau de primer anunci. Com explica Carme Rodríguez Reverté, catequista de Caldes de Malavella, al bisbat de Girona, "abans els infants venien a la catequesi amb una formació cristiana prèvia perquè vivien la fe en família, mentre que ara ens arriben que no han viscut aquesta iniciació cristiana". "Per això —afirma—, hem de saber transmetre el primer anunci i tota la formació ha d'anar enfocada en aquest àmbit."

Ho subscriu Isabel Campmany, delegada de Catequesi del bisbat de Sant Feliu de Llobregat: "El principal repte és arribar a les famílies i aconseguir comunicar la Bona Nova. Abans la iniciació cristiana venia feta de la família, ara hem de despertar el desig de conèixer l'Evangeli."

La Carme Rodríguez i la Isabel Campmany són dues de la setantena de participants en les XXIV Jornades de Responsables de Catequesi, organitzades pel SIC (el Secretariat Interdiocesà de Catequesi de Catalunya i les Illes Balears) i celebrades els dies 4 i 5 de juliol a La Salle Bonanova de Barcelona. Una oportunitat per compartir els

reptes i les oportunitats d'una missió tan fonamental per a l'Església que el papa Francesc la va convertir en ministeri laical, el 10 de maig de l'any 2021.

“El catequista —afirmava Francesc en el *motu proprio Antiquum ministerium*— està cridat en primer lloc a manifestar la seva competència en el servei pastoral de la transmissió de la fe, que es desenvolupa en les seves diverses etapes: des del primer anunci que introdueix al *kerigma*, passant per l'ensenyament que fa prendre consciència de la nova vida en Crist i prepara en particular per als sagraments de la iniciació cristiana, fins a la formació permanent que permet a cada batejat estar sempre a punt per 'donar una resposta a tothom qui us demani raó de la vostra esperança' (1Pe).”

Precisament en el Jubileu dels Catequistes, previst per al 26-28 de setembre, es posarà en relleu la importància d'aquest ministeri en una celebració, a més, en què el papa Lleó XIV instituirà nous catequistes d'arreu del món.

“D'ençà que el papa Francesc va instituir el ministeri laical del catequista, hi ha una formació específica que ens ve donada per la Conferència Episcopal Espanyola i que volem començar a implementar”, explica mossèn Joan Àguila, vicari general de Tarragona i director del SIC, en una entrevista al programa *Sense distància* de Ràdio Estel. “És una oportunitat molt interessant i una manera d'entendre la corresponsabilitat en l'acompanyament de les comunitats. El rol del catequista no és només el d'una persona que explica els continguts de la fe, sinó que acaba sent un gran col·laborador del prevere, que pot ajudar com a referent dins de la comunitat, i que davant l'actual situació de manca de preveres, fa que la comunitat pugui continuar creixent i caminant en sinodalitat.”

“En una situació extraordinària en què el prevere no hi pugui ser”, prossegueix mossèn Àguila, “el catequista podria presidir una celebració de la Paraula. Els bisbes en són molt conscients i, en cas de necessitat, aquest ministeri podria ajudar a mantenir la vida de les comunitats”.

“CATEQUESI EN CAMÍ SINODAL”

Les Jornades de Responsables de Catequesi portaven per títol *Catequesi en camí sinodal*, en el sentit d'una catequesi en què tots els membres avancin de forma compartida però també amb

el conjunt de la comunitat, perquè com va dir el bisbe de Solsona i president del SIC, Francesc Conesa, en introduir les jornades, “el catequista no és el delegat del rector”.

“Nosaltres som subjectes actius”, afirma en aquest sentit Isabel Campmany, que té 65 anys i és catequista d'ençà que en tenia 15. “Tota la comunitat ha de ser catequètica. El catequista no és catequista el dia que fa la sessió, sinó que som catequistes les vint-i-quatre hores del dia i durant tota la vida, amb l'acompanyament de la comunitat.”

Per això, d'acord amb l'estil sinodal de l'Església, Mons. Conesa va destacar tres característiques de la catequesi, això és, que sigui una catequesi en sortida, una catequesi en diàleg, una catequesi corresponsable i, a més, amb el repte de la mobilitat humana i de la migració, en el sentit de “promoure el coneixement mutu i el contacte entre països d'origen i d'acollida”.

Les ponències de les jornades van anar a càrrec de Mn. Toni Elvira, vicari episcopal d'Urgell: *Caminar junts, la implicació de tota la comunitat a la catequesi*; de Mn. Enric Termes, vicari episcopal i responsable diocesà del Sínode a la diòcesi de Barcelona: *Estil sinodal en la iniciació cristiana*; i de Mn. Joan Àguila, vicari episcopal de Tarragona i director del SIC: *L'Eucaristia, font i cim de la sinodalitat*.

En les jornades va haver-hi lloc, evidentment, per a la pregària i la celebració eucarística, però també

per compartir experiències de bones pràctiques del que s'està fent. Perquè, com diu Carme Martínez Reverté, “el catequista del segle XXI ha de ser una persona que tingui una espiritualitat molt treballada, molt bona formació, que sigui ample de mires, que estigui actualitzat en les iniciatives de l'Església, que sigui sinodal i que faci un acompanyament”. ■

JOAN ÀGUILA

“Els bisbes són molt conscients que, en cas de necessitat, el ministeri del catequista podria ajudar a mantenir la vida de les comunitats”

ISABEL CAMPMANY

“Som catequistes les vint-i-quatre hores del dia i durant tota la vida, amb l'acompanyament de la comunitat”

CONCERT D'ORGUE DEDICAT A LA MARE DE DÉU DEL CARME

Obres de:

Bach
Mendelssohn
Liszt
Messiaen
Händel

20 de juliol a les 18:30h.
Parròquia de la Mare de Déu del Carme de Vic

L'entitat reclama més habitatge social i una prestació universal per criança

Càritas Catalunya: 93.626 llars acompanyades on viuen 237.662 persones

Pepe Navarro / Càritas Catalunya

Les deu Càritas de Catalunya compten amb un total d'11.263 persones voluntàries i 659 de contractades.

CARME MUNTÉ MARGALEF
Redacció

Al voltant de la solemnitat de Corpus Christi, el Dia de la Caritat, cadascuna de les deu Càritas diocesanes de Catalunya va presentar la memòria d'activitats corresponent a l'any 2024. El dimarts 8 de juliol ho va fer Càritas Catalunya en el seu conjunt, amb una xifra d'atenció de 93.626 llars acompanyades on viuen 237.662 persones.

Les dades d'atenció i acompanyament ens parlen de realitats de precarització molt complexes que afecten molt especialment les persones en

situació administrativa irregular, les mares soles i els infants i els adolescents. El 76% de les llars acompanyades per Càritas pateix pobresa severa, i en gairebé la meitat hi ha infants i adolescents; el 44% de les persones ateses es troba en situació administrativa irregular. El 51% de les llars no disposa d'un habitatge digne, i el 51% no pot garantir una alimentació adequada.

“Sense un habitatge digne, sense la possibilitat de garantir una alimentació adequada, sense una feina estable i retribuïda justament, no hi ha

ni pot haver-hi una vida digna i una esperança plena”, va manifestar fra Octavi Vilà, bisbe de Girona, president de Càritas Girona i amfitrió de la presentació pública de la memòria 2024, una presentació que té caràcter itinerant pels diferents bisbats. També hi van participar Salvador Busquets, president de Càritas Catalunya; M. Dolors Puigdevall, directora de Càritas Girona, i Marina Pous, investigadora de l'Observatori de la Realitat Social de Càritas Catalunya.

“Tant la nostra experiència en el dia a dia com els estudis que s’han fet ens demostren que els infants i els adolescents que viuen amb carències materials severes tenen el doble de probabilitat d’esdevenir famílies pobres quan siguin adultes”, va denunciar Salvador Busquets. “Bona part del treball de prevenció de l'exclusió i la conflictivitat social futura es lliura amb els infants i els adolescents d'avui.”

Les situacions més preocupants són les de sempre: manca d'un habitatge i d'una feina digna, i la restricció de les prestacions d'ingressos mínims, que només arriben al 12,6% de les persones ateses per les Càritas de Catalunya. “El fet que en una entitat com Càritas hi hagi un 87,4% que no rebi aquest tipus d'ingrés és greu, perquè les polítiques d'ingressos mínims és la principal eina de lluita contra l'exclusió”, va remarcar el president de Càritas Catalunya.

Les demandes a l'Administració també són clares: millorar l'accés a prestacions d'ingressos mínims i als serveis socials bàsics, i facilitar l'empadronament. Pel que fa a un habitatge digne, ampliar el parc d'habitatge social i impulsar de manera decidida el parc de lloguer assequible amb la participació dels diferents agents econòmics i socials.

Salvador Busquets es va mostrar contundent a l'hora de demanar l'aprovació de la Proposició de llei de mesures transitòries i urgents per fer front i erradicar el sensellarisme, una proposta impulsada per 5 entitats socials: Arrels Fundació, Comunitat de Sant'Egidio, Sant Joan de Déu, Centre d'Acollida Assís i Càritas. “Sabem que en aquests moments demanar un habitatge per a cada persona que viu al carrer és un impossible”, va dir Busquets, “i en aquest sentit acceptem i proposem que la llei es reformuli parlant d'un espai residencial digne, és a dir, que compleixi uns requisits

mínims d'habitabilitat i que, en cas d'un d'alberg, s'hi pugui accedir les 24 hores al dia”.

I així com Espanya és a la cua d'Europa en polítiques socials d'habitatge, també ho és, tal com va denunciar el president de Càritas Catalunya, en suport a la infància i a la família. Per això va demanar que es garanteixi la gratuïtat i la universalitat de l'etapa educativa 0-3; l'accés a prestacions bàsiques i a les activitats extraescolars, així com una prestació universal per criança.

“Mentre hi hagi persones, hi ha esperança.” Aquest ha estat el lema de la campanya de Corpus Christi. Una esperança que té una plasmació molt concreta a nivell de Càritas Catalunya, gràcies a un equip humà d'11.263 persones voluntàries, 659 contractades,

SALVADOR BUSQUETS

“Bona part del treball de prevenció de l'exclusió i la conflictivitat social futura es lliura amb els infants i els adolescents d'avui”

una inversió de 42,3 milions d'euros en programes socials, i més de 2.000 projectes i punts d'atenció repartits per tot el territori català. I també un total de 10 empreses d'inserció que han donat feina a 925 persones. ■

Cadira pujaescales FARRÉ

☎ 93 817 26 81
 ☎ 609 31 45 00
 ✉ info@farre.es
 🌐 www.farre.es

Els centres de Stella Maris són la resposta de l'Església a les necessitats d'aquest col·lectiu ocupat en un ofici dur i allunyat de la família

TREBALLADORS DE LA MAR, LES MANS QUE MOUEN EL MÓN

“De marineres, n’hi ha poques. Són molt joves i molt valentes perquè hi ha travessies llargues que estan soles amb 20 homes. Volem que se sentin segures i quan les trobem els preguntem, perquè hi ha abusos”, indica Vicenç Veses.

JOAN ANDREU PARRA

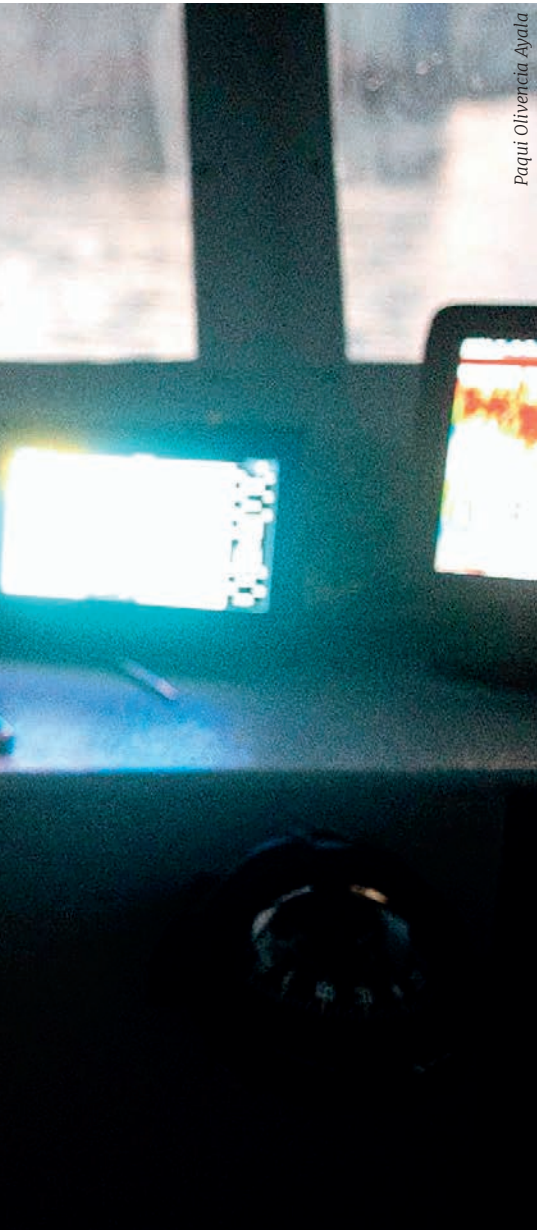
Fotos: Museu Marítim de Barcelona, finalistes del IV Concurs de fotografia de mar

La gent de mar és un món desconegut per a la majoria, no fa por, però t’imagines gent dura, recargolada, molt fora de la del teu entorn habitual; però són germans igual que nosaltres. Encara que algú tingui un aspecte de *pirata del Carib*, et fa una abraçada i un somriure quan tu li somrius. Ni que sigui

per pocs minuts sents molt l’amor a l’altre. He descobert en persones totalment alienes, fora del meu entorn de confort, com estimar el pròxim desconegut.”

El director de Stella Maris Tarragona, el laic Vicenç Veses, fa cinc anys que es relaciona amb la gent de mar i ha hagut d’anar desconstruint

les imatges prefigurades que tenia i fa notar que “és un col·lectiu que mou el món, perquè totes les mercaderies que estan al nostre abast venen en contenidors per mar”. Com recorden des de l’Organització Internacional del Treball (OIT) “la marineria ha estat durant molt de temps una de les ocupacions més difícils i perilloses. Els marins no només s’enfronten a

Paqui Olivencia Ayala

desaparicions al mar i altres causes indeterminades”.

La clau de volta per assegurar condicions de treball decent a bord dels bucs pesquers i mercants és el conveni n. 188 de l’OIT, aprovat el 2006: “Amb aquest conveni, avui dia un vaixell pot ser retingut a port si, per exemple, deuen a la tripulació un mes de salari. Els inspectors de capitania marítima que puguen als vaixells abans només miraven qüestions tècniques, però amb el nou conveni poden inspeccionar també qüestions laborals i això ha fet millorar bastant la situació, tot i que en països del tercer món és més difícil. Per protegir els drets, els pescadors tenen les confraries i també la protecció sindical. Els tripulants tenen una protecció sindical espanyola, però qualsevol navegant està protegit per la ITF (sigles en anglès de la Federació Internacional del Transport), que tenen molta força perquè negocien amb les navilieres i cada vegada més hi ha convenis internacionals que intenten protegir més la gent de mar”, detalla Ricard Rodríguez Martos, diaca permanent responsable de Stella Maris Barcelona, des de l’any 1983 i també de Stella Maris Espanya.

Una disposició clau del conveni sobre el treball marítim, amb esmenes i millores que van entrar en vigor a finals del 2024, exigeix que totes les morts de marins s’investiguin i es notifiquin anualment al director general de l’OIT per incloure’ls en un registre mundial. En particular, 51 països han notificat un total de 403 morts l’any 2023, on destaquen les ocasionades per malalties (139), persones que van desaparèixer per la borda al mar (91) o accidents laborals (74).

De fet, Mn. Ricard va fundar l’any 1987 el Centre de Drets del Mariner, a Barcelona, seguint el model del Centre for Seafarers Rights de Nova York, a una escala molt més petita. Està format per dos advocats que assessoren els mariners en possible situació de desemparament i també a altres Stella Maris d’Espanya. “A les feines de terra els drets poden protegir-se més fàcilment. A les feines de mar, quan estàs en un vaixell amb una bandera que no és del teu país, d’una naviliera que també pot ser d’un altre país... són unes circumstàncies complicades en què no sempre és fàcil defensar els teus

llargs períodes d’aïllament i dures condicions de treball, sinó també a riscos importants per a la seva salut i seguretat. Tot i els avenços de la tecnologia marítima, la reglamentació i la formació, cada any es perden centenars de vides al mar per diverses causes, com accidents laborals, problemes de salut, suïcidis,

VICENÇ VESES
“La gent de mar és un món desconegut per a la majoria, no fa por, però t’imagines gent dura, recargolada, molt fora de la del teu entorn habitual, però són germans igual que nosaltres”

RICARD RODRÍGUEZ-MARTOS
“La gent de mar, quan està a bord, es converteix com en una peça del vaixell, però tenen les seves necessitats humanes. I la més bàsica és la comunicació amb la seva família”

drets i hi ha vulnerabilitat”, remarca Mn. Ricard.

Mn. Ricard, que va ser capità de la marina mercant i professor a la Facultat de Nàutica de la Universitat Politècnica de Catalunya, observa que abans “en la marina mercant era habitual la contractació de persones per part de la naviliera. Era una feina fixa i regulada. Ara, s’acostuma a contractar personal per campanyes, a través d’empreses intermediàries. Per tant, quan el treballador desembarca, ho fa amb la liquidació, se’n va cap a casa i s’està el temps que li ve de gust o que li permet la seva economia. Però no consta en nòmina, ni té garanties que tornarà a treballar. Quan les navilieres tenen treballa-

dors competents i vàlids, normalment els interessa que repeteixin, però a través d’un contracte nou”.

LLUNY DE CASA

L’hemeroteca de *Catalunya Cristiana* atresora diverses perles com la secció “Diari de bord”, que durant els mesos de juliol i agost del 2012 va escriure Alfred Matas i Pericé, a partir de la seva experiència com a sacerdot en creuers. Precisament, al Port de Barcelona està creixent molt l’arribada de grans creuers amb tripulacions que “poden ser 1.000 o 2.000 persones, i això implica un règim quasi militar i es donen situacions d’injustícies. Tenen jornades

molt llargues, però de vegades necessiten guanyar molts diners i fan moltes hores, i manca intimitat, perquè en un vaixell de càrrega cadascú pot tenir la seva cabina, en canvi, als creuers són compartides per 2, 3 o 4 persones”, indica el director de Stella Maris Barcelona.

La mirada admirada de Mn. Alfred a les pàgines del setmanari desgranava la diversitat d’oficis a un creuer, des de “l’equip d’àngels de la guarda, de la llar d’infants, que vetlla pels viatgers més petits”, fins als músics, caricaturistes, passant per una cambra novel·lista: “Descrivia amb tot detall, per exemple, les jornades que va treballar amb diarrea per no demanar la baixa; les esbrincades terribles

“Avui dia les tripulacions són internacionals i ens donen un exemple de convivència pacífica entre persones de diferents llengües, races i cultures”, va expressar Mn. Ricard en el pregó de l’Ou com balla de l’any passat a la catedral de Barcelona

que rebia per part de la inspectora que es presentava sense avisar, si portava una petita taca de cafè a la brusa; les impertinències que va haver de suportar d'algun passatger exigent o que se la volia endur a 'passar l'estona'. Escriu sense ometre cap detall els estats de desànim que va patir després de les jornades de treball interminables... I especialment descriu amb tota cruesa el dolor de la soledat.”

És precisament aquest fibló de la soledat el que intenten guarir des dels centres de Stella Maris, amb seu a més de tres-centes diòcesis que tenen port marítim on els mariners reben ajuda espiritual i material. “Hi ha molta varietat entre els mariners mercants, diversitat de nacionali-

tats, una població fonamentalment jove, alguns és la primera vegada que surten de casa, altres estan acabats de casar o han estat pares i no coneixen la criatura... Si estar lluny de casa a qualsevol se'ns fa llarg, imagina't estar un mínim de 6 mesos fora de casa. D'aquí el nostre lema: 'Una llar lluny de la llar'. La nostra missió és d'acollida i escolta, estar amatents a intentar ajudar-los en totes les seves necessitats”, explica Veses.

“La gent de mar, quan està a bord, es converteix com en una peça del vaixell, però tenen les seves necessitats humanes. I la més bàsica és la comunicació amb la seva família (oferim accés a wifi gratuït o targetes SIM) o poder passejar a terra (oferim transport gratuït perquè els molls estan cada vegada més lluny de la ciutat). Ningú, fora de Stella Maris, es

preocupa de veure les necessitats de la gent de mar, que pot ser tan simple com passejar per la Rambla o rebre un paquet que han comprat per internet. Stella Maris és un referent per a l'acollida i per donar calidesa. Quan estàs 40-50 dies a la mar, necessites tenir un sentit de la llar. Perquè quan estan al nostre centre, potser no en surten i s'hi queden perquè se senten acollits: estan fora de l'ambient del vaixell i comparteixen coses”, defensa Mn. Ricard.

A grans trets, Stella Maris Barcelona, amb una trentena de voluntaris, ha facilitat 7.498 pernoctacions a 682 persones (dues tercers parts són mariners mercants) durant el 2024. S'han fet 1.409 visites a vaixells que, calculant una mitjana de 20 tripulants per vaixell, representen més de 28.000 tripulants. D'aquests, 4.075

**La primera immobiliària
amb valors cristians de
Catalunya**

PROMOCIÓ

Vengui el seu immoble amb nosaltres i li regalem l'IBI de tot l'any, el certificat energètic i la cèdula d'habitabilitat.

- **Compra i venda d'immobles (cases, pisos, locals)**
- **Administració de finques**
- **Lloguer de cases i pisos (estem especialitzats en lloguer per temporada)**
- **Comprem edificis (no importa l'estat en què estiguin)**

936 170 916
616 854 891
696 620 072

joan@hkinvest.es
marian@hkinvest.es

<https://hkinvest.es/>

Carrer d'Europa 8, Barcelona
(darrere d'El Corte Inglés - María Cristina)

han demanat el servei de transport a ciutat que es fa amb dues furgonetes i 3.620 mariners han visitat el club on disposen de bar, jocs, connexió a internet, telèfon, canvi de divisa, capella, biblioteca i basar. Per l'oficina d'assistència a tripulants de creuers, hi han passat 973 persones.

Pel que fa a Stella Maris Tarragona, també amb uns trenta voluntaris, durant el 2023 es van fer 547 visites a vaixells i es van rebre a la seu, que es va ampliar i remodelar l'any passat amb motiu dels 25 anys, 1.931 mariners. El consiliari és el rogacionista P. Francis Cayao (assistit pel pare carmelita P. Royal Thomas), de nacionalitat filipina, un fet que és de "gran ajuda, perquè prop del 25% dels mariners provenen de les Filipines i porten a l'ADN l'acollida de Stella Maris", apunta Veses.

COMITÈS DE BENESTAR ALS PORTS

"L'Església se solidaritza amb tots aquells mariners que són abandonats al port, quan acaben el contracte, i que treballen amb escasses mesures de seguretat, o han d'estar molt de temps embarcats, lluny de les seves famílies. L'Església, com la Mare de Déu del Carme, també és al costat dels pescadors, que viuen el seu futur amb incertesa, perquè la seva feina es troba cada cop més afectada pel progressiu deteriorament del medi ambient [la flota pesquera catalana

va disminuir de 1.087 el 2002 a 528 el 2024]", escrivia el cardenal Joan Josep Omella a la seva carta dominical del 16 de juliol de l'any 2023.

Precisament, un dels drets dels mariners és el de rebre assistència humanitària quan arriben a port i se li està començant a donar forma a través dels Comitès de Benestar que comencen a operar-hi; n'hi ha vuit a tot l'Estat espanyol que es coordinen a través d'un comitè nacional i el primer que es va constituir va ser el de Port de Barcelona, l'any 2016, que tenia el precedent del Comitè de Solidaritat amb la Gent del Mar, en funcionament des del 1997. "Al Comitè de Benestar del Port de Tarragona, que porta només un any en funcionament, posem en comú la situació dels mariners i altres col·lectius portuaris. Stella Maris és la força operativa d'aquest Comitè que ens ajuda a poder arribar als mariners i ells a nosaltres: podem entrar a totes les terminals del port i podem pujar a bord a visitar els mariners. Quan obtens el permís per pujar a bord i dius que ets Stella Maris, l'alegria és tremenda, saludem els oficials, els mariners, a vegades, el capità. Si, a més, són catòlics oferim serveis religiosos: enguany poden guanyar el Jubileu, ja que són persones que no poden anar als temples jubilaris, oferim celebrar missa a bord, tot això en paral·lel als serveis socials i humanitaris", valora Veses. ■

María Teresa Santana González

"El treball a la mar està correctament pagat (menys que abans), però té la dificultat que durant setmanes o mesos estaràs lluny de casa", alerta Mn. Ricard. La navegació en alta mar no sempre permet mantenir la comunicació amb la família.

CONFERÈNCIA MUNDIAL DE LA PASTORAL DEL MAR A BARCELONA

La International Christian Maritime Association (ICMA) és l'associació ecumènica internacional de pastoral marítima que reuneix 27 organitzacions d'esglésies cristianes que treballen en l'àmbit de la gent de mar i el membre majoritari n'és Stella Maris, de denominació catòlica. Barcelona acollirà la conferència mundial de l'ICMA del 6 al 9 d'octubre propers i aplegarà unes 235 persones d'arreu del món. La darrera conferència mundial va ser a Taiwan l'any 2019. "Aquestes conferències pretenen posar al dia la situació de la gent de mar, les seves necessitats i revisar les accions que els membres de l'ICMA emprenem per donar-hi suport. Valorem d'aquestes conferències el mutu coneixement i el reforçament de la xarxa internacional", remarca Ricard Rodríguez-Martos, director de l'amfitriona Stella Maris Barcelona.

El centre Stella Maris de Barcelona és un punt de trobada habitual per a diverses celebracions ecumèniques a la ciutat. El 28 de gener passat, en el marc de la Setmana de Pregària per la Unitat dels Cristians, la celebració va reunir les comunitats anglesa anglicana, la luterana alemanya i la catòlica.

MÉS INFORMACIÓ:

🌐 SANT FELIU DE LLOBREGAT

Ordenació diaconal a la catedral de Sant Llorenç

El seminarista de la diòcesi de Sant de Llobregat, Juan Eusebio Brea Sánchez, va ser ordenat diaca el diumenge 6 de juliol a la catedral de Sant Llorenç.

Una celebració que va estar presidida per fra Xabier Gómez, bisbe de Sant Feliu de Llobregat, i que va comptar, entre els assistents, amb la família de Juan Eusebio Brea.

🌐 VIC

Vetlla d'Espigues diocesana a Montserrat en el mil·lenari de l'abadia

El 14 de juny el santuari de Montserrat va acollir la Vetlla d'Espigues diocesana, una trobada emblemàtica de l'Adoració Nocturna dedicada especialment als joves i nous adoradors. La celebració fou presidida pel bisbe de Vic, Mons. Romà Casanova, acompanyat per Mn. Jean Hakolimana, rector de la Seu de Manresa, i pel P. Joan Maria Mayol, rector de la basílica montserratina.

🌐 LLEIDA

Més de 40 joves pelegrins completen el Camí de Sant Jaume

Els quaranta-quatre nois i noies del Col·legi Episcopal que la darrera setmana van estar fent les diferents etapes del camí francès del Camí de Sant Jaume, des de Sarria fins a Santiago de Compostel·la, van completar el diumenge 6 de juliol el seu pelegrinatge arribant fins a la capital gallega, on van assistir a l'eucaristia del pelegrí a la catedral.

🌐 TERRASSA

El bisbe Salvador presideix la missa de Festa Major de Terrassa

El 6 de juliol, el bisbe Salvador Cristau va presidir la missa de Festa Major de la ciutat de Terrassa, en honor de Sant Pere, Sant Cristòfol i Sant Valentí. Com és habitual hi va participar l'alcalde, Jordi Ballart, i el consistori de la ciutat. En la seva homilia, Mons. Cristau va reflexionar sobre la importància de les arrels que conformen les identitats dels nostres pobles.

🌐 TORTOSA

Comunicat arran de l'incendi del Baix Ebre

Arran de l'incendi que va afectar diverses poblacions del Baix Ebre, el bisbe diocesà Sergi Gordo i amb ell els mossens, diaques, membres de la vida consagrada, fidels laics i laiques van fer un comunicat en què lamentaven "aquesta situació que ens priva de la bellesa d'una part important de la creació de Déu en les terres del Baix Ebre" i es mostraven "propers i atents a totes les persones afectades i les seves necessitats", alhora que demanaven "pregàries per les persones i les poblacions afectades" i agraien el servei dels qui van treballar per posar fi a l'incendi.

🌐 GIRONA

Frescos de Josep Aragay a l'església de Breda

L'església de Breda ha recuperat part del seu patrimoni artístic gràcies a la descoberta d'uns frescos noucentistes obra de Josep Aragay, realitzats el 1925 i ocults des de fa seixanta anys. La troballa es va produir quan un equip tècnic del Centre de Restauració de Béns Mobles de la Generalitat va retirar uns plafons de fusta que cobrien les pintures.

🌐 SOLSONA

Conferència del bisbe a la Comunitat de Sant'Egidio

El 5 de juliol, a la Sala dels Sants Màrtirs del Palau Episcopal de Solsona, va tenir lloc la conferència amb el títol *El papa Francesc i la proposta de fraternitat universal*, a càrrec de Mons. Francesc Conesa Ferrer, bisbe de Solsona, i Jaume Castro Fons, responsable de la Comunitat de Sant'Egidio de Barcelona. En aquesta interessant ponència es va parlar de l'encíclica del Sant Pare *Fratelli tutti*.

🌐 TARRAGONA

Jubileu del clergat a Tarragona

Els preveres i diaques de l'arxidiòcesi de Tarragona van celebrar, el dia 27 de juny, la diada jubilar a la catedral, coincidint amb el Jubileu dels seminaristes, els bisbes i els sacerdots que també tenia lloc a Roma. L'eucaristia jubilar va ser presidida pel bisbe Josep-Lluís Serrano i concelebrada per l'arquebisbe Joan Planellas i el clergat tarragoní.

🌐 URGELL

La icona de la Reina de la Família Franciscana peregrina per Balaguer

La parròquia del Sagrat Cor de Balaguer ha acollit la icona de la Reina de la Família Franciscana, del 26 al 29 de juny, on va romandre al costat de l'altar durant la missa celebrada a la basílica del Sant Crist, temple jubilar de la ciutat.

L'educació sexual d'una persona és una història que dura tota la vida, i comença ja abans de néixer

Sexe i personalitat

**JOAN PLANELLAS
I BARNOSELL**

Arquebisbe metropolità
de Tarragona i primat

Benvolgudes i benvolguts, la maduresa personal exigeix el domini dels instints, la seva integració en la llibertat. La sexualitat és una realitat complexa, present en tota la nostra vida. Si hom desitja que la seva vida humana i cristiana tingui èxit, és necessari que la sexualitat maduri simultàniament amb ella. És per tot això que es fa urgent per a tothom l'educació sexual. Diem *educació*: no n'hi ha prou amb la informació o amb la instrucció. L'home educat sexualment té domini del seu instint. L'educació sexual d'una persona és una història que dura tota la vida, i

comença ja abans de néixer. Ningú no és mai prou madur humanament, ningú no ha integrat mai prou la seva sexualitat en un comportament totalment net i lliure. És un treball, un esforç de tota la vida.

Podem insistir en tres aspectes:

1) La maduresa sexual es dona en la persona que té maduresa afectiva, la capacitat de dominar els propis impulsos i tensions. En la relació amb altres persones, comporta no buscar els beneficis propis, ni voler dominar o sobreposar-se a l'altre. Fuig de tota mena de sentimentalismes "enganxosos", de maneres de fer plenes de desconfiança i gelosies. L'home madur afectivament és la persona capaç de fer amistats vertaderes. L'absència del desig sexual en les relacions amb les nostres amistats és senyal de maduresa humana i de maduresa sexual. S'ha d'integrar l'instint en el pensament i desig lliures. Es fa molt sospitosa la teoria segons la qual tot amor entre persones de diferent sexe conduiria a experiències sexuals. Les persones madures saben quin lloc té el sexe en el festeig, en el matrimoni, en les amistats veritables.

2) La maduresa sexual demana també la maduresa en la llibertat. Ser capaç de prendre decisions, d'accep-

tar i de demanar consell, saber mesurar les conseqüències de les pròpies accions i fer-se'n responsable. És lliure el qui només pensa a donar-se. L'home lliure de debò haurà descobert que la sexualitat s'ha de viure com una paraula d'amor; que la libido ha de ser humanitzada, que cal desterrar del sexe tota mentida i engany, purificant-lo constantment dels fàcils comportaments agressius i mentiders que el poden degenerar. Aleshores hom sabrà distingir entre aquests tres moments d'estimar una persona de l'altre sexe: la que s'expressa amb l'admiració, el respecte i l'alegria de veure que l'altre és digne de ser estimat; el festeig com a temps de la preparació de la donació total en el matrimoni i com a prova de la veritat de l'amor mutu; el matrimoni com a compromís d'una donació total, exclusiva i per sempre de la pròpia persona al cònjuge.

3) Finalment, la maduresa sexual demana coneixements i idees clares, capacitat de discernir i de jutjar. Al pa, pa; i al vi, vi. Cal posseir criteris ben definits i certs per destriar el que és bo del que és dolent, el que és vertader del que és fals. Convé tenir una recta escala de valors.

Ben vostre. ■

La convivència democràtica
no s'assoleix suprimint la diferència,
sinó aprenent a conviure-hi

Ni censura ni submissió

FRA XABIER GÓMEZ
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

Vivim temps complexos, amb tensions culturals i polítiques que sovint es tradueixen en discursos excloents. En aquest context, l'Església, com tants altres actors socials, es troba interpel·lada. A vegades, quan la seva veu —que sovint és plural— o la seva acció no s'ajusten a determinades visions de la societat, se'n qüestiona la presència pública. I això ens convida a una reflexió serena però necessària.

No som una ONG ni hem de semblar una extensió de cap poder polític

o ideològic. Som una comunitat de fe plural, cridada a servir, a acollir, integrar i a anunciar l'Evangelí de la vida i de la pau.

La nostra història ens ha ensenyat la importància de l'autocrítica, de l'escolta i del diàleg sincer amb altres visions i creences. No aspirem a tenir privilegis ni a imposar res a ningú, però sí que demanem poder contribuir, com qualsevol altra entitat, al bé comú amb llibertat i respecte.

Una societat democràtica i madura no és la que homogeneïtza ni exclou, sinó la que sap integrar les diferències. La que reconeix en cada institució, col·lectiu i persona un valor a aportar. I això val tant per a l'àmbit social com per al religiós. Em preocupa veure créixer actituds extremes o excloents que, des de posicions ideològiques (polítiques), coincideixen a voler censurar o limitar la pluralitat i el diàleg.

La llibertat veritable no consisteix a imposar una sola visió del món, sinó a obrir espais on tots puguem expressar-nos i aportar. Especialment

cal tenir present el rostre dels més vulnerables: ells han de ser sempre el centre de la nostra acció i de la nostra mirada. La civilització és això, tenir cura dels altres.

Arran de esdeveniments que han tingut lloc el mes de juliol dins i fora de Catalunya, cal preguntar-se si no estem entrant en una dinàmica subtil de censura laïcista o de colonització ideològica de les creences religioses.

La convivència democràtica no s'assoleix suprimint la diferència, sinó aprenent a conviure-hi. I això inclou la veu i l'acció tant de l'Església com d'altres confessions religioses, amb les seves conviccions i els seus límits, però també amb la seva voluntat sincera de servir i construir plegats allò que torno a recordar: el bé comú.

Solem dir sovint que a l'Església hi cap tothom, però i als nostres carrers i places? Ho volem viure així, no només dins dels nostres temples, sinó també als carrers i a les places de les nostres ciutats i pobles. ■

CONSULTORI BÍBLIC

Què ensenya Jesús sobre el pecat?

MONTSE DE PAZ

Biblista

El pecat, vist com un error, una tria equivocada que fereix i condueix a la mort, travessa tota la Bíblia. Ja el Gènesi revela que el seu origen és una decisió: fruit de la llibertat humana i de la supèrbia. Déu ens ha creat lliures, a la seva imatge, i assumeix el risc que puguem caure i rebutjar el seu pla d'amor.

Jesús assenyalava l'arrel del mal. El mal es gesta en el més profund del cor (Mc 7), però la seva llavor la sembra el Maligne mitjançant l'engany, com explica la paràbola del blat i el jull (Mt 13). Bé i mal conviuen en la història humana fins al darrer dia.

El mal s'inocula a través de les temptacions. Jesús en va afrontar tres, que expressen grans formes de corrupció: la temptació del pa, símbol del materialisme i la cobdícia; la del poder, imposat amb violència, lleis opressores i manipulació; i la de la fama, el prestigi, l'espectacle i les aparences. Són promeses brillants, però falses, paranys que condueixen a la destrucció.

Déu no destrueix ni castiga: acull la humanitat amb els seus errors i espera pacientment la seva conversió. "Deixeu que creixin junts", diu a Mt 13,30. La salvació és gratuïta, però demana una resposta. Jesús, enviat pel Pare, ve a rescatar, oferint el seu amor i convidant tot hom a triar el camí de la vida. Concep el pecat com a ferida i esclavatge, i ve a perdonar i alliberar. Bona part de la seva missió consisteix a cercar els pecadors (Mt 9).

Respondre a aquesta crida demana llibertat i perseverança per créixer en el bé. La paràbola de la casa sobre roca (Mt 7,24) ens recorda que el bé es construeix amb esforç. Allà on la gràcia divina i la voluntat humana s'entrellacen, el món pot renovar-se i el mal és vençut per la força del bé.

PER A CONSULTES:

redaccio@catalunyacristiana.cat

COMENTARI DE LA PARAULA

Betània: icona de la vida cristiana

MARCOS ACEITUNO

Teòleg i biblista

Il·lustració: Glòria Monés

Una de les escenes familiars més significatives de la vida del Salvador és el seu sojorn, breu però intens, en el si d'una família local que l'acollí amb fe i amb molt d'amor. En aquest descans del Senyor enmig del seu ministeri, continua predicant, ara dins la llar d'aquestes persones pietoses del seu temps. I en aquesta predicació trobem dues grans actituds que actuen com a icona de les dues grans disposicions, reaccions o fruits de la predicació pasqual del Salvador en el món.

Maria es troba asseguda als peus de Jesús —expressió simbòlica que indica la condició de deixeble que escolta la Paraula santa—, mentre que Marta, la mestressa de casa, governa l'acció quotidiana de la vida domèstica. Contemplació i acció es troben intrínsecament lligades entorn de la persona de Jesús.

És ben significativa l'expressió que Jesús utilitza quan Marta reclama la prioritat de la seva actuació per damunt de la seva germana Maria. L'acció, de vegades, pot tenir la temptació de voler prendre tot el protagonisme. Jesús, però, recorda on rau el veritable protagonisme: en la centralitat de la Paraula de Déu, que a través de Jesús transforma els cors i la realitat de les persones. No pas a través de mèrits humans, sinó per gràcia, Déu ens fa passar de pe-

cadors a persones plenes de la seva llum, guiades per l'Esperit Sant i en comunió amb el cos i la sang de Jesucrist.

És des d'aquesta perspectiva que l'actuació apostòlica de l'Església pren sentit. Ara bé, la contemplació per ella mateixa tampoc no basta: la inacció externa en favor d'una fruïció interior de la bellesa revelada en la carn preciosa del Redemptor demana també adhesió espiritual intensa de fe, esperança i caritat cristianes.

Recordem que Jesús va visitar la casa de Marta i Maria tot just després d'explicar la paràbola del bon samarità: aquell que fa misericòrdia és qui realment viu la voluntat de Déu i compleix la Paraula del Senyor.

Nosaltres, doncs, estem cridats a una admirable harmonia entre l'acció apostòlica que brolla del nostre baptisme i la contemplació interior que gaudeix del protagonisme de Déu que se'ns revela. És un do de l'Esperit Sant no dispersar-se en moltes ocupacions, però també ho és poder fruir interiorment d'una profunda i fecunda comunió amb el Pare, revelat en Jesucrist gràcies a l'acció de l'Esperit Sant.

Efectivament, una sola cosa és necessària: la presència de Jesús enmig nostre, que unifica tant l'acció evangelitzadora com la pregària contemplativa. ■

Diumenge XVI de durant l'any

Lectura primera

Gn 18,1-10a

Senyor, no passeu sense aturar-vos amb el vostre servent

Lectura del llibre del Gènesi

En aquells dies, el Senyor s'aparegué a Abraham a l'alzina de Mambré. Abraham seia a l'entrada de la tenda, quan la calor del dia era més forta. Alçà els ulls i veié tres homes aturats davant d'ell. Així que els veié correngué a rebre'ls des de l'entrada de la tenda, es prosternà, inclinà el front fins a terra i digué: "Senyor, si m'heu concedit el vostre favor, us prego que no passeu sense aturar-vos amb el vostre servent. Permeteu que portin aigua per rentar-vos els peus i reposeu a l'ombra de l'alzina. Entre tant aniré a buscar unes llesques de pa i refareu les vostres forces per a continuar el camí que us ha fet passar prop del vostre servent." Ells li respongueren: "Molt bé. Fes tal com has dit."

Abraham entrà de pressa a la tenda i digué a Sara: "Corre, pren tres mesures de farina blanca, pasta-la i fes-ne panets." Després correngué cap al ramat, trià un vedell tendre i gras i el donà al mosso perquè el preparés de seguida. Quan tot era a punt, prengué mató, llet i el vedell, els ho serví i es quedà dret al costat d'ells sota l'ombra de l'alzina, mentre ells menjaven. Llavors li preguntaren: "On és Sara la teva esposa?" Abraham respongué: "És dintre la tenda." Ell li digué: "L'any que ve tornaré aquí, i Sara, la teva esposa, haurà tingut un fill."

Evangelí

Lc 10,38-42

Martal'acolli. Maria ha escollit la millor part

Lectura de l'evangelí segons sant Lluç

Salm responsorial

14

Qui podrà viure a la muntanya sagrada?

El qui obra honradament i practica la justícia, diu la veritat tal com la pensa; quan parla, no escampa calúmnies.

R. Senyor, ¿qui podrà estar-se a casa vostra?

Mai no fa mal al proïsme, ni carrega a ningú res infamant, compten poc als seus ulls els descreguts, honra i aprecia els fidels del Senyor. *R.*

No fia els seus diners a interès, ni es ven per condemnar cap innocent.

El qui obra així mai no caurà. *R.*

En aquell temps, Jesús entrà en un poblet, i l'acolli una dona que es deia Marta. Una germana d'ella que es deia Maria, asseguda als peus del Senyor, escoltava la seva paraula, mentre Marta estava molt atafegada per obsequiar-lo. Marta, doncs, vingué i digué: "Senyor, no us fa res

Lectura segona

Col 1,24-28

El misteri que d'ençà que existeixen els segles, Déu guardava amagat, ara l'ha revelat al seu poble sant

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Colosses

Germans, ara estic content de patir per vosaltres. Així continuo en la meua pròpia carn allò que encara falta als sofriments del Crist en bé del seu cos, que és l'Església. Ara jo soc servidor d'aquesta Església: Déu m'ha confiat la missió de dur a terme en vosaltres les seves promeses, el seu misteri i secret, que d'ençà que existeixen els segles i les generacions humanes ell guardava amagat, però que ara ha revelat al seu poble sant. Déu ha volgut fer-li conèixer la riquesa i la grandesa d'aquest misteri que ell es proposava a favor dels qui no són jueus. El propòsit de Déu és aquest: que Crist, l'esperança de la glòria que ha de venir, estigui en vosaltres. Nosaltra l'anunciem. Sense fer distincions, amonestem tots els homes i els instruïm en tots els secrets de la saviesa per conduir-los al terme del seu desplaçament en Crist.

Al·leluia

Feliços els qui amb cor bo i dòcil guarden la paraula de Déu, i donen fruit amb perseverança.

que la meua germana m'hagi deixat sola a servir? Digueu-li, si us plau, que m'ajudi." El Senyor li respongué: "Marta, Marta, estàs preocupada i neguitosa per moltes coses, quan només n'hi ha una de necessària. La part que Maria ha escollit és la millor, i no li serà pas presa." ■

Calendari de la setmana

Lectures de la missa, santoral i altres celebracions

CICLE LITÚRGIC C; FERIA I
TEMPS DE DURANT L'ANY
SALTERI: SETMANA 4

Juliol

20. DIUMENGE

Diumenge XVI de durant l'any, Verd.
Lectures: Gènesi 18,1-10a / Salm 14 / Colossencs 1,24-28 / Lluc 10,38-42
SANTORAL: Apol·linar, b.; Elies, prof.; Lliberata, vg. i mr.; Margarida, vg. i mr.; Pau i Sisenand, diac. i mr.; Torlaci, b.

21. DILLUNS

Fèria, Verd. Obé, **Sant Llorenç de Bríndisi, prev. i Dr. de l'Església** (ML), Blanc.
Lectures: Èxode 14,5-18 / Salm Èxode 15,1-2.3-4.5-6 / Mateu 12,38-42
SANTORAL: Daniel, prof.; Pràxedes, vg.

22. DIMARTS

Santa Maria Magdalena (F), Blanc.
Lectures: Càntic dels Càntics 2,1-153,1-4a o bé 2 Corintis 5,14-17 / Salm 62 / Joan 20,1.11-18
SANTORAL: Menelau, ab.; Teòfil, mr.

23. DIMECRES

Santa Brígida, rel. (F), Blanc. Lectures: Gàlates 2,19-20 / Salm 33 / Joan 15,1-8

SANTORAL: Bernat, Maria i Gràcia d'Alzira, mr.; Cunegunda, rel.

24. DIJOUS

Fèria, Verd. O bé, **Sant Xarbel Makluf, prev.** (ML) Blanc. Lectures: Èxode 19,1-11.16-20b / Salm Daniel 3,52.53.54.55.56 / Mateu 13,10-17
SANTORAL: Borís, mr.; Cristina, vg. i mr.; beates Pilar, Maria-Àngels i Teresa, rel. i mr.; Víctor, mr.

25. DIVENDRES

Sant Jaume, apòstol (S) Vermell. Lectures: Fets 4,33;5,12.27-33;12,1b-2 / Salm 66 / 2 Corintis 4,7-15 / Mateu 20,20-28
SANTORAL: Carme Sallés, rel.; Valentina, vg. i mr.

26. DISSABTE

Sants Joaquim i Anna, pares de la Benaurada Verge Maria (MO), Blanc. Lectures: Èxode 24,3-8 / Salm 49 / Mateu 13,24-30
SANTORAL: beat Titus Brandsma, prev. i mr.

El Sant 23 de juliol

Santa Brígida de Suècia

Nascuda el 1303, santa Brígida era filla del jutge suprem d'Uppland (Suècia), que pertanyia al llinatge de la família reial. La seva mare va morir quan tenia 10 anys, i la va deixar amb la seva germana Katharina, de 9 anys, i un nadó acabat de néixer, Israel. Com era habitual a l'edat mitjana, Brígida es va casar als 13 anys amb un jove anomenat Ulf Gudmarsson, amb qui va peregrinar a Santiago de Compostel·la. Durant el viatge de tornada, Ulf es va posar greument malalt, i Brígida es va passar tota la nit al seu costat pregant, fins que se li va aparèixer un bisbe (sant Denís, patró de França) que li va prometre que Ulf es recuperaria i que "Déu tenia grans coses preparades per a ella". Ulf es va recuperar, fins que a principis de l'any 1344, va emmalaltir greument i va morir. Brígida va decidir entrar a l'abadia d'Alvatra, on va fundar un nou orde religiós (Orde del Santíssim Salvador), princi-

palment per a dones. L'orde es va expandir ràpidament per tot Europa, des d'Escandinàvia fins a Itàlia. En temps moderns s'ha dividit en cinc branques independents jurídicament: Espanya (1629), Roma (1911), EUA (1970), Mèxic (finals del segle XX). El 1349, Crist es va aparèixer a la santa i li demanà que anés a Roma i s'hi esperés fins que no aconseguís que el papa tornés de França a Roma. Brígida va deixar Suècia aquell mateix any i no hi va tornar mai més. Durant la resta de la seva vida va tenir visions relacionades amb la reforma de l'Església, missatges per a reis, Papes i altres persones importants, instigant-los a treballar per la fe, tot i que mai no va aconseguir que el Papa tornés a Roma definitivament, i tampoc no va aconseguir la tan desitjada pau entre França i Anglaterra. Va morir, esgotada i lluny de casa, el juliol del 1373, i va ser canonitzada el 1391 pel papa Bonifaci IX.

MERCÈ
SOLÉ

msolety@gmail.com

Ens cal valorar l'altre i sentir-nos valorats per l'altre. La litúrgia comuna és una bona oportunitat per expressar-ho

La litúrgia com a comunió

Escriu aquestes ratlles des del santuari del Miracle, bo i fent d'hostatgera en uns exercicis que dirigeix el pare caputxí i bibliista Jordi Cervera. Sempre és un privilegi poder fer aquest servei d'hostatgera perquè, a banda de fruit de la natura del Miracle, de conèixer gent inquieta i interessant, puc escoltar un munt de savis de pelatge molt divers.

Avui hem estat treballant aquell pasatge del llibre de l'Èxode en què Moisès rep la visita del seu sogre Jetró, sacerdot de Madian, pel qual Moisès no només es deixa aconsellar sinó que també comparteix amb ell la celebració per "tot el que el Senyor havia fet amb el faraó i amb Egipte a favor d'Israel, i també les dificultats que havien tingut pel camí i com el Senyor els havia tret de totes" (Ex 18,8). I efectivament, "Jetró, sogre de Moisès, va participar en un holocaust i en altres sacrificis oferts a Déu. Aaron i tots els ancians d'Israel van menjar amb el sogre de Moisès a la presència de Déu" (Ex 18,12).

Jetró reconeix i s'alegra de les meravelles de Déu i Moisès i els ancians el conviden a participar dels seus rituals. Una litúrgia sens dubte, autèntica, de comunitat que s'obre a la presència de Déu, conscient i agraïda pels dons que n'ha rebut, i que ho expressa ritualment acollint persones amb les quals se sent en sintonia, encara que siguin, si més no de moment, ovelles d'altres ramats.

Arran d'aquest text, la pregunta que ens formulava el director dels exercicis era si la litúrgia ens ajudava i estimulava a tirar endavant. I a mi el cap se me n'ha

anat a pensar com em costa gestionar la diversitat eclesial en què vivim.

La comunió és una qüestió que ens plantejem al meu bisbat, sovint com una obligació: sigui quin sigui el nostre origen, la nostra sensibilitat, el nostre nivell cultural, la nostra feina, la nostra llengua, la nostra forma d'entendre l'Evangeli, hem d'aconseguir viure-ho en comunió i expressar-ho en la litúrgia. I de vegades es fan bones i reeixides pregàries en aquesta direcció. Però a mi no em funcionen, perquè em sembla que no és senzill ni evident ni es tracta només d'un sentiment o d'una emoció. Parlo per mi. Em cal ser més humil i reconèixer que la veritat va força més enllà del que jo crec; em cal deixar de jutjar el veí; ens cal a tots conèixer-nos millor; ens cal valorar l'altre i sentir-nos valorats per l'altre.

La litúrgia comuna és una bona oportunitat per expressar-ho. I això significa evitar litúrgies compartimentades per llengües, per lloc d'origen, per sensibilitats... La comunitat som una de sola amb tots els batejats. Som diversos i potser cada celebració ha de permetre'ns un punt mínim de reconeixement i connexió perquè ens la fem nostra. Ara que som menys, i que tenim entre nosaltres més nous, això es fa més evident.

La comunió tampoc no crec que provingui de l'obediència cega a la norma, que és una altra temptació, sobretot en el camp litúrgic. No és la norma el que provoca i manté l'alegria, sinó l'estimació mútua i l'autenticitat de la nostra vida cristiana. ■

LOS TILOS: 20 ANYS CUIDANT AMB COR I COMPROMÍS

El 23 de juny del 2005, coincidint amb la revetlla de Sant Joan, la residència Los Tilos, del Grup Bastón de Oro, obria a Barcelona per primera vegada les seves portes. Aquell dia només hi havia quatre residents, però ja s'hi va celebrar una gran festa. Dues dècades després, aquella petita celebració ha esdevingut un símbol: cada any, Sant Joan es viu al centre com una cita molt especial, carregada d'emocions, de memòria i, sobretot, de comunitat.

CELEBRACIÓ DEL 20è ANIVERSARI DE LOS TILOS

Aquest 2025, per tal de celebrar el 20è aniversari de Los Tilos, la revetlla es va viure amb més força que mai, tal com van explicar a Ràdio Estel Dacha Jiménez, directora general del Grup Bastón de Oro i fundadora del centre, i Anna Soriano, adjunta comercial de la residència. La temàtica escollida per a l'ocasió va ser la hawaiana, i es va basar en un concepte que resumeix perfectament l'esperit de Los Tilos: *Ohana*, que significa "família", en aquest cas la família escollida. "És una paraula que ens defineix molt bé", exposa Dacha Jiménez. "A Los Tilos hem creat una família que va més enllà dels vincles de sang. Hi ha residents, famílies, professionals... tots junts hem construït una llar."

En aquest sentit, Anna Soriano destaca la mateixa idea, que fa que visqui cada dia amb intensitat: "Em sé el nom de tothom, parlo amb tothom, i em sento part d'aquesta gran família. Aquesta feina m'ha canviat la manera de veure la vida. Ara valoro coses que abans no valorava."

Amb motiu de la celebració dels 20 anys del centre, tant la Dacha com l'Anna miren el passat i tot el camí recorregut, "una cursa de fons", com reconeixen, amb moments plens d'esforç, però també moments preciosos: "En un sector que no és fàcil, en què molts centres han hagut de tancar per manca de personal, nosaltres hem apostat per un model diferent, on la selecció de l'equip és clau. Busquem professionals que s'hi impliquin de veritat, que treballin amb cor. Això és el que ens fa diferents", manifesta la directora general del Grup Bastón de Oro.

I és que, a més d'un equip cohesi- onat i vocacional, Los Tilos ofereix instal·lacions pensades per al confort i un model d'atenció centrat en la dignitat i l'autonomia de les persones grans. Però, com insisteixen des del centre, el valor més gran és l'humà: "És gràcies als equips, als residents i a les famílies que avui podem mirar en- rere amb orgull", diu Dacha Jiménez.

UN PREMI QUE PARLA DE PERSONES

Coincidint amb el 20è aniversari de Los Tilos, aquest any el centre ha rebut el Premi Qualitat de Vida 2025, en la categoria d'atenció al pacient. Aquest guardó precisament reconeix el compromís de tot l'equip amb les persones grans i les seves famílies. Dacha Jiménez va recollir el premi a Sevilla l'11 de juny passat amb gran emoció: "Aquest reconeixement és molt especial, però també ens fa reflexionar sobre les paraules: nosaltres no parlem de pacients, parlem de persones. Els nostres residents són usuaris que venen a viure amb nosaltres, i aquí troben una segona casa."

Aquesta filosofia és el principal segell identitari del centre: una atenció centrada en la persona, on el benestar, l'escolta i l'acompanyament emocional són tan importants com la cura física. Per això, a Los Tilos, durant aquests 20 anys, no només s'hi ha treballat: també s'hi ha celebrat, construït i viscut vida. ■

Dacha Jimenez, celebrant la revetlla de Sant Joan d'aquest any amb els residents de Los Tilos.

Catalonia Sacra proposa un estiu monàstic

La campanya “L’estiu és diví” convida a visitar el patrimoni cultural de l’Església durant les vacances

REDACCIÓ

Arreu del territori, els monestirs s’alcen com a testimonis silenciosos d’una història intensament espiritual i profundament vinculada a la cultura i el paisatge. Catalonia Sacra (www.cataloniasacra.cat) proposa, un estiu més, conèixer i gaudir del patrimoni cultural de l’Església. Enguany, la nova edició de “L’estiu és diví” centra la mirada en el món monàstic i els seus equipaments patrimonials, uns espais que han marcat la història, l’art i l’organització social del país.

“L’estiu és diví” de Catalonia Sacra convida a mirar més enllà de la pedra i viure-hi, de nou, la força que transmet el patrimoni, fruit de la fe i la vivència religiosa de les comunitats que l’han creat.

A través de la web de la campanya (www.lestiuesdivi.cat), es planteja un recorregut complet pel món dels monestirs catalans, des dels primers fundats al segle IX fins als monestirs construïts en les darreres dècades.

La proposta pretén explicar de manera dinàmica i rigorosa aspectes del fet monàstic, com ara els di-

Agustí Codinach

Interior del claustre del reial monestir de Santa Maria de Poblet.

ferents tipus d'ordes religiosos amb presència a Catalunya —benedictins, cistercencs, cartoixans, franciscans, carmelites o dominics—, com era i és la vida quotidiana dins dels monestirs medievals fins a l'actualitat i com funcionen aquests espais: des de l'església fins al claustre, passant pel refectori o la biblioteca. A la web, l'abadessa de Sant Benet de Montserrat, Maria del Mar Albajar, reflexiona sobre l'evolució i sentit de la vida monàstica avui.

També s'hi explica la gran influència que van tenir els monestirs en la formació del territori català, més enllà dels murs monàstics. N'és exemple l'aparició, al seu voltant, de nous pobles, o bé la relació amb la noblesa: alguns d'ells van esdevenir panteons reials on descansen reis i comtes de Catalunya i Aragó.

També hi ha espai, de la mà del doctor en història contemporània Albert Montalbán Arenas, per conèixer un dels episodis més dramàtics de la història dels monestirs: la desamortització del segle XIX, quan molts van ser tancats o destruïts.

Finalment, es fa un recorregut pels monestirs més antics (els de la Catalunya Vella, fundats abans de l'any 1000) i pels monestirs creats a partir del segle XII: els de la Catalunya Nova, especialment els cistercencs, mostrant com van evolucionar l'arquitectura i l'espiritualitat monàstiques. La historiadora Cristina Simó narra aquesta expansió i els canvis d'aquests conjunts.

Catalonia Sacra és una iniciativa impulsada pels departaments de Patrimoni Cultural dels deu bisbats amb seu a Catalunya que té com a objectiu dinamitzar el llegat cultural de l'Església i ajudar a la seva gestió.

PROPOSTES CULTURALS

Les visites que proposa www.les-tiuesdivi.cat són les següents:

—Arquebisbat de Barcelona: catedral de Santa Creu i Santa Eulàlia de Barcelona, reial monestir de Santa Maria de Pedralbes, basílica de la Sagrada Família de Barcelona, basílica de Santa Maria del Pi de Barcelona, basílica dels Sants Màrtirs Just i Pas-

tor de Barcelona i monestir de Sant Pau del Camp.

—Arquebisbat de Tarragona: monestir de Santa Maria de Poblet, castell monestir de Sant Miquel d'Escornalbou, església prioral de Sant Pere Apòstol de Reus, església de la Puríssima Sang de Reus, església de Santa Maria la Major de Montblanc i monestir de Santes Creus.

—Bisbat de Girona: monestir de Sant Daniel de Girona, església de Santa Maria Assumpta d'Arenys de Mar, basílica de Sant Esteve d'Olot, església del monestir de Santa Maria de Vilabertran, monestir de Sant Salvador de Breda, església de Sant Miquel de Fluvià, basílica de Santa Maria de Castelló d'Empúries, basílica de Sant Feliu de Girona, catedral de Santa Maria de Girona i monestir de Sant Pere de Rodes.

—Bisbat de Sant Feliu de Llobregat: santuari de la Mare de Déu de Montserrat.

—Bisbat de Terrassa: monestir de Sant Cugat del Vallès.

—Bisbat d'Urgell: monestir de Santa Maria de Bellpuig de les Avallanes, esglésies de la Vall de Boí (Santa Eulàlia d'Erill la Vall, Sant Climent de Taüll, Santa Maria de Taüll, Sant Joan de Boí, Santa Maria de Cardet...), catedral de Santa Maria d'Urgell, monestir de Santa Maria de Gualter, monestir de Santa Maria de Gerri de la Sal, església de Santa Maria de Mur, monestir de Vallbona de les Monges, esglésies de la Val d'Aran (Nostra Senyora de la Purificació de Bossòst, Santa Eulària d'Unha, Santa Maria d'Arties, Sant Andreu de Salardú...) i esglésies de les Valls d'Àneu (Sant Pere de Sorpe, Sant Joan d'Isil...).

—Bisbat de Vic: catedral de Sant Pere de Vic, basílica de Santa Maria de la Seu de Manresa, monestir de Santa Maria de Ripoll i monestir de Santa Maria de l'Estany. ■

L'ESTIU ÉS DIVÍ

POSTALS DES D'ANDALUSIA

Decàleg
de vacances

El Papa és de vacances a Castel Gandolfo, “un temps de descans per recuperar-se en cos i esperit”, segons les seves pròpies paraules. Col·loquem a la nostra agenda estiuenca alguns suggeriments per a aquest temps especialment atractiu per “descobrir paisatges” i “rellegir passatges” que van quedar a l’espera d’una millor atenció i reflexió.

1. Cada dia, una mirada a les alçades, oferint vida i obres perquè donin fruit abundant. Una mirada que comporta la brisa de la fe, tot recordant aquella bonica definició que ens va deixar el papa Francesc: “La fe no és una llum que esvaeix totes les nostres tenebres, sinó una llàntia que guia les nostres passes en la nit i és suficient per al camí.”
2. El descans, bon temps per “conrear l’estil de Déu”: proximitat, compassió, tendresa. Paraules que ens endinsen en una comunicació enriquidora.
3. Tres paraules importants per vacances: pregària, lectura i trobades. Temps per a Déu, per a nosaltres mateixos i per als altres. Preguar és dedicar minuts en silenci a aquest Déu que Jesús de Natzaret ens va definir com a Pare de tendreses i bondats.
4. Fórmula senzilla per triomfar: “Fites clares, camins veritables i acompanyants meravellosos.”
5. Entre els models proposats per Jesús, apareix el “bon samarità”. És urgent imitar-lo!
6. Consell urgent d’Isaïes: “Consoleu, consoleu el meu poble, diu el vostre Déu. Parleu-hi amb paraules de tendresa...”
7. Maria, tres actituds del seu si: auxili, refugi, consol.
8. Sentir-nos “enviats especials de Déu a tots els paisatges de la terra”.
9. Temps de descans, temps de gratitud.
10. Al final de la jornada, el xiuxiueig d’una pregària: “Em sento beneït!”

ANTONIO GIL
Sacerdot i perioista

Cartes

Éssers
civilitzats?

Resulta incomprendible que en ple segle XXI continuem vivint amb guerres, por i injustícia, com si no haguéssim avançat gens des de l’edat mitjana. Malgrat els enormes progressos tecnològics i científics, continuem actuant amb la mateixa violència irracional de sempre.

Vivim en un món que té recursos suficients perquè ningú no passi fam i, no obstant això, milions d’infants segueixen malnodrits. S’inverteixen enormes sumes en armament, mentre falta l’essencial en tants països. Quina classe de civilització és aquesta?

Si fóssim una mica més generosos, si tinguéssim un cor més gran, el món seria radicalment distint. La felicitat de l’ésser humà no rau en la confrontació, sinó en la pau, la justícia i l’amor. Persistir en l’odi és absurd, il·lògic i profundament inhumà. Quan ens atrevirem a viure com a éssers veritablement civilitzats?

Primer pas per aconseguir-ho: no veure els altres com a adversaris; podem descobrir entre ells possibles amics i gent en la qual confiar.

PILAR CRESPO ÁLVAREZ

Problemes amb el
servei de Correus

Un dels problemes dels serveis públics que presta l’Estat a Catalunya és que no són eficients, no parlo pas de la Renfe, sinó de Correus; una prova evident n’és la tramesa de revistes com *Catalunya Cristiana*. Al llarg de l’any els carters les porten de dues en dues o de tres en tres, és a dir, les acumulen per estalviar-se temps. A l’estiu és totalment diferent; en molts llocs simplement ja ni passen. Suposem que és per manca de contractació de personal per suplir les baixes o les vacances.

És una manera simple de rebaixar el dèficit, però els usuaris no tenen cap dret? Només la queixa? Cal que tots els que patim aquesta deixadesa pròpia d’un país del Tercer Món anem a les oficines corresponents a presentar una reclamació i fer cartes als diaris.

JOSEP M. GRAU

PODEU ENVIAR LES CARTES A:
redaccio@catalunyacristiana.cat

CERTIFICATS MÈDICS CARNET DE CONDUIR NÀUTICA I ARMES

CENTRE MÈDIC PLAÇA MOLINA

Dr. Rafael Solanas Anglada

• COTXE, MOTO I CICLOMOTOR • PSICOTÈCNICS
• LLICÈNCIA D’ARMES • LABORALS I ESCOLARS • NÀUTICA

LABORABLES

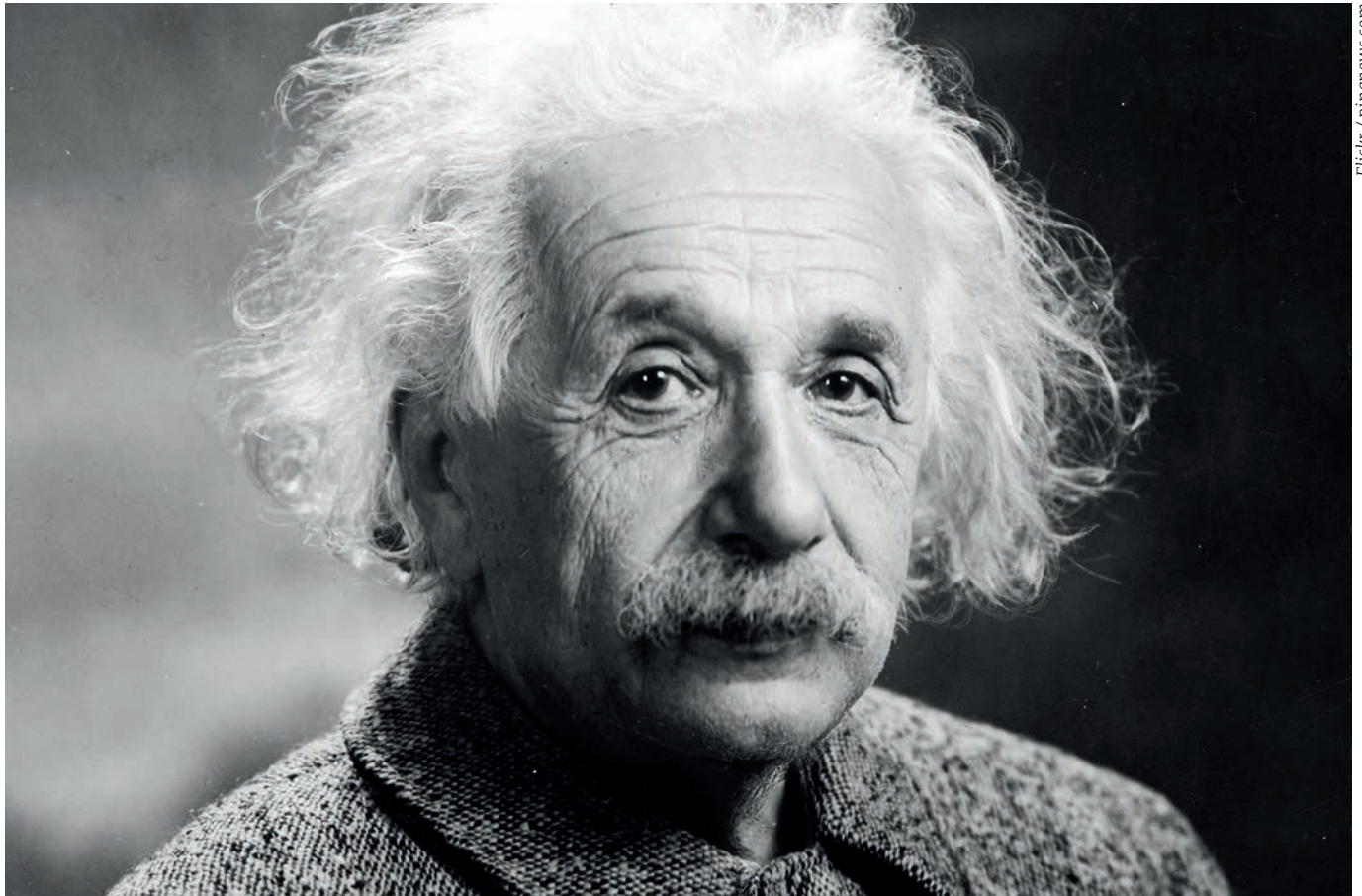
De 10 a 13 h i de 16 a 20 h

Les persones que es presentin amb un exemplar de *Catalunya Cristiana* tindran un descompte de 20 euros
www.centromedicoplazamolina.es

INFORMEU-VOS-EN: Tel. 932 188 826 - Mòbil: 639 474 741
c/ Balmes, 281, entr. 2n - 08006 Barcelona

ACTUALITATS CIENTÍFIQUES

És cert, com deia Einstein, que Déu no juga als daus?

Flickr / pingnews.com

Albert Einstein, un geni revolucionari de la ciència.

MN. FRANCESC NICOLAU

Professor emèrit de la Facultat de Filosofia de Catalunya

Ja fa prop d'un segle. Era a Brussel·les al Congrés Solvay del 1927 quan entre els científics assistents hi havia Albert Einstein i es parlà sobretot de la teoria quàntica. Einstein era considerat ja com un geni revolucionari de la ciència des de feia més d'un decenni amb la seva teoria de la relativitat restringida i la general. Però la física quàntica començava llavors i constituïa un nou camp científic importantíssim. La teoria quàntica afirmava que, abans de ser observada la posició d'una partícula,

aquesta posició no està definida; la partícula es troba en més d'un lloc segons certes probabilitats, és a dir, no està predeterminada en un lloc precís. I això no va ser del gust d'Einstein. Ell deia que tot està ben precisat en la realitat. No hi pot haver imprecisions en la natura, perquè "Déu no juga als daus". Aquesta dita einsteiniana ha passat a fer-se cèlebre. Al congrés hi havia també Niels Bohr, que no acceptà Einstein i es va quedar amb la indeterminació. I a Bohr seguiren altres.

La polèmica no trobà solució. Havia de discutir-se durant anys. Einstein es va centrar aleshores en un altre aspecte de la quàntica: l'entrellaçament entre partícules; l'acció que, es deia, s'exerceix entre partícules distants. Va qualificar de fantasmagòrica aquesta acció a distància. I la discussió continuava. Va pensar que per trobar una solució calia recórrer a variables ocultes. Einstein morí el 1955 i la te-

oria de la indeterminació quàntica és la que ha prevalgut. Hi ha hagut tres físics que, cadascun pel seu compte, han investigat la qüestió. Els seus resultats obtinguts amb meticulositat han estat vistos com a ben correctes. I se'ls ha concedit el premi Nobel de Física l'any 2022. Aquests físics són: Alain Aspect, John F. Clauser i Anton Zeilinger. Tots tres van fer ús del que havia elaborat John Bell (del CERN) com a mitjà per trobar variables ocultes en cas d'haver-n'hi. I van arribar a la conclusió que no n'hi ha.

No podem, naturalment, explicar amb detall com s'ho van fer per arribar a la conclusió de la inexistència de variables ocultes, però les seves conclusions són tingudes per vàlides per la comunitat científica. Cal dir que la interpretació del comportament quàntic resta sense ser aclarit i es continua estudiant.

Nosaltres només podem dir: que n'és, de meravellosa, l'obra de Déu! ■

TRADICIONS REMEIERES

Bròquils i coliflors

Flickr / Herbolario Allium

La coliflor té propietats antioxidants i de reforçament del sistema immunològic.

**FRA VALENTÍ SERRA
DE MANRESA**

Arxiver dels Caputxins

Avui voldria parlar sobre algunes virtuts de la “reinablanca de les hortalisses” que és la coliflor (l·lat., *Brassica oleracea cauliflora*; cast., *coliflor*). És una variant de la col que produeix una capsa floral blanca molt carnososa i mengívola que se sol collir a finals d'estiu, a diferència del bròquil (l·lat., *Brassica oleracea botrytis*; cast., *bróculi* o *brécol*),

que se sol collir en temps d'hivern i la fa d'un to verdós o blavós. Molt possiblement el conreu de la coliflor i del bròquil, vinguts ambdós de l'Orient, hauria començat a Europa vers la fi del segle XVI.

La coliflor i el bròquil són unes hortalisses que cal regar sovint i els és molt plaent de ser plantades en una terra més aviat lleugera, tot i que també els va molt bé la terra consistent —però no compactada!—, i sempre ben adobada amb fems.

Les capsas florals, tant les del bròquil com les de la coliflor, són molt agraciades amb un baix contingut d'hidrats de carboni, proteïnes i greixos, essent un aliment molt ric en fibra i minerals, però escassament calòric. Estudis recents han posat de manifest les nombroses

propietats antioxidants i de reforçament del sistema immunològic aportades per la coliflor juntament amb les ja prou conegudes capacitats que té de desintoxicar l'organisme —especialment el fetge— i, àdhuc, per afavorir l'eliminació de l'excés de líquids.

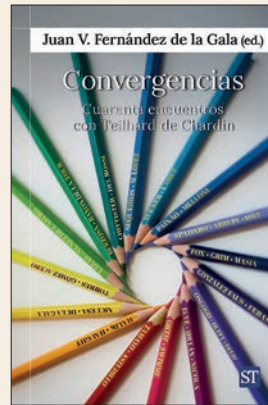
En alguns convents solien fer una conserva amb els excedents de les capsas de bròquil trossegades que posaven a macerar amb vinagre. Aquesta mena de conserves envinagrades resultaren ser unes menges molt refrescants i aperitives i que, alhora, servien de reforç alimentari en els entrants o aperitius dels àpats festius efectuats dels dies més ardents de l'estiu. A l'article vinent us parlaré, si Déu vol, de les nombroses propietats remeieres del llimoner. ■

JOSÉ B. CABANIÑA MAGIDE

Dios habla bajito
Ediciones Palabra, 2025,
256 pàg.

Molts consideren que la relació personal amb Jesucrist està reservada a gent amb una sensibilitat especial. La veritat és que, sense l'encontre personal amb Jesús, no hi ha vida cristiana, sinó tan sols catolicisme cultural.

JUAN V. FERNÁNDEZ DE LA GALA (ed.)

Convergencias
Editorial Sal Terrae, 2025, 292 pàg.

En aquest llibre coral s'apleguen testimonis de dones i homes científics, teòlegs, religiosos i cercadors que van trobar en Teilhard de Chardin una clau per unir fe i ciència, cos i esperit, evolució i esperança.

JORDI FUSTÉ

La tendresa de viure
Editorial Claret, 2025,
100 pàg.

Aquest és un llibre de poemes que neix amb la vocació de sembrar tendresa, joia i esperança. L'objectiu és reconnectar amb allò essencial: la bellesa del quotidià, la llum de l'esperança i el poder senzill de l'amor.

JAUME FÀBREGA

La cuina de Lleida, la Vall d'Aran i la Franja
Viena Edicions, 2025,
320 pàg.

El gastrònom Jaume Fàbrega ha reunit més d'un centenar de receptes de les terres de Ponent, des de la tradició dels productes de l'horta fins a la caça i els embotits pirinencs, sense oblidar les conserves ni les begudes.

CAROLIN EMCKE

El que és veritat
Editorial Arcàdia, 2025,
160 pàg.

Un assaig on l'autora planteja que la veritat i la utopia són conceptes imprescindibles per abordar els greus problemes actuals (l'emergència de les polítiques autoritàries, la violència de les guerres, la devastadora crisi climàtica...).

FERRAN JOANMIQUEL

Frontera
Editorial Bromera, 2025,
96 pàg.

Entre les parets mig derruïdes d'una cabanya aïllada, un pare i un fill lluiten contra el fred i la pluja, però el veritable combat es lliura dins seu. Una obra que explora la complexitat dels vincles familiars i els límits de la redempció.

CRÍTICA DE TEATRE

Roma al revés vol dir amor

ANDREU SOTORRA

andreu.sotorra@gmail.com

Roma, París, Polònia... La Fontana di Trevi romana, el Pont de les Arts francès, les monedes a l'aigua prohibides, els cadenats del pont prohibits, el tren polonès prohibit si no s'ha validat el bitllet... Destinacions que desencadenen una entremaliada faula d'amor que té de protagonista el personatge de l'actriu Sandra Pujol Torquet.

Helena Tornero (Figueres, Alt Empordà, 1973) ha cuinat una comèdia farcida d'ingredients romàntics però que, un cop reescalfada al microones, ha resultat ser sobretot antiromàntica. Hi ha una confessada relació de la trama i dels personatges amb la vida real de l'autora. El títol es pot atribuir a una petició que li havia fet la seva mare —fa quatre anys que ja no hi és—, que era una amant de les comèdies romàntiques i que no entenia que algunes peces de la seva filla fossin tan tristes i parlessin de velles històries clàssiques.

Ella li devia prometre una història d'amor i, mal que sigui tard, l'hi ha regalat ara. Per això, l'ànima en pena de la mare —o no tan en pena si jutgem per la sorpresa musical que amaga com a perla final de l'espectacle— és a la platea amb una esplendorosa actriu Teresa Vallicrosa que no para de dir la seva des que comença la representació a la platea fins que acaba pujant a l'escenari.

"TU EM VAS PROMETRE UNA HISTÒRIA D'AMOR",

d'Helena Tornero
 INTÈRPRETS: Ester Cort, Fermí Delfa, Sandra Pujol Torquet, Roger Torns, Teresa Vallicrosa
 Festival Grec 2025
 DIRECCIÓ: Israel Solà
 Sala Beckett, Barcelona
 Fins al 27 de juliol

La comèdia excel·leix per un atractiu registre dramàtic que l'autora, per no veure-s'hi tan implicada, ha deixat la direcció a Israel Solà, que ha elaborat un muntatge que, si portés el segell de la Calòrica (ell n'és fundador), ningú no dubtaria de la seva autoria.

Amb això queda clar que Helena Tornero ha fet una comèdia que promet i que provoca el somriure permanent però deixant pessigades doloroses aquí i allà sobre els tòpics de l'amor romàntic i l'inevitable joc del vol i del dol. A partir d'una arrencada que sembla una sessió de treball dra-

matúrgic on l'autora intenta escriure el seu guió, els personatges es converteixen en coguionistes que estiren i arrossen, suggereixen, fan, desfan, manegen i manipulen fins al punt que acaben sent ells —i també la mare en pena!— els autèntics autors de la història. Són noranta minuts que, ni que passin per una certa baixada per excés de repetició d'arguments en el seu epicentre, es tornen a enfilar després amb força cap a la segona part fins a l'esclat final que deixa els espectadors amb la mel a la boca per allò que, tot i ser una comèdia, bé hauria pogut ser també un musical. ■

L'actriu Sandra Pujol Torquet protagonitza l'obra d'Helena Tornero a la Sala Beckett.

AMB BON HUMOR

CRÍTICA LITERÀRIA

Minories marginades a l'època moderna

JOSEP M. GRAU PUJOL
Historiador

Traducció del francès d'un capítol de la tesi doctoral de l'historiador Leblon (1934-2023) que realitzà sobre els gitanos a la península Ibèrica (1980), la qual fou resumida i publicada a França el 1985 i a Barcelona el 1987, feta

BERNARD LEBLON

Els gitanos a Catalunya al segle XVIII
Editorial Alda Talent, 2024,
122 pàg.

en base a la recerca pacient en els arxius estatals. Aquesta especialització el conduí a difondre, en multitud d'articles i llibres, aspectes concrets de la cultura gitana (història, música, llengua, etc.). Les seves estades a Perpinyà l'ajudaren a entendre la diferenciació entre els gitanos catalans i els andalusos, no sols per l'idioma, sinó també pels costums i trajectòria.

El volum comenta la legislació repressiva contra aquesta minoria i els recomptes oficials, que permeten conèixer la seva distribució a Catalunya. Així, el 1729 sabem que hi havia 432 gitanos agrupats en 102 famílies (4,2 membres per unitat), repartits en 29 poblacions (amb una mitjana de 14,89). La comunitat estudiada també participà de l'augment demogràfic del mil set-cents; així, el 1746 ja es registren 670 gitanos, aplegats en 128 famílies (5,2 components). Les autoritats dictaren normes estrictes per obligar-los al sedentarisme, en contra del seu nomadisme ancestral, que el poder considerava un factor negatiu, a causa de la mendicitat. Es detallen els cognoms més habituals dels gitanos i les seves ocupacions, com a tractants de bestiar de peu rodó (cavalls, mules i ases), que freqüentaven fires i mercats del Principat, ferradors i xolladors.

Durant la guerra de Successió, alguns lluitaren a favor dels Borbons i això els afavorí en la lliure circulació, privilegis que la resta no tenien, però que alguns intentaven obtenir argumentant que eren família dels botiflers o que mantenien una bona conducta. Es mostren exemples dels Ximenes de Lleida i els Hernández de Tortosa. La pragmàtica del 1783 els va permetre escollir el domicili lliurement.

Recordem que el nazisme va assassinar més de mig milió de gitanos europeus. La seva història és digna de recuperar i encara manca feina per fer, no ho oblidem. Val a dir que el llibre ha rebut el suport de la Generalitat de Catalunya. ■

UN NOU LLINDAR

Acollir és estimar

Ben segur que sovint ens trobem davant d'ocasions freqüents que ens brinden la possibilitat de ser acollidors i exercir la caritat envers els nostres germans de qualsevol raça, condició social, situació econòmica o política. Qui hi ha a la porta i truca a crits o en silenci? Qui de nosaltres està atent i intueix aquestes noves veus i presències que s'apropen, i ens brinden la possibilitat de fer possible l'aproximació? Hi ha una aproximació obligada als de sempre. La casa té una enorme importància perquè l'acollida sigui un fet de normalitat, una cosa quotidiana.

L'acollida ja és una forma gratuïta d'estimar, perquè suposa fer el primer pas fins i tot sense esperar necessàriament que l'altre el faci. Ja el fet que algú s'apropi vol dir que ha fet aquest pas i necessita ser correspost. Quin plantejament d'acollida tenim a les nostres famílies? I a les nostres parròquies i comunitats? Som d'aquells que acullen o encara som dels que necessiten ser acollits? Quina sensibilitat manifestem i quant temps hi dediquem?

L'acollida és un acte de confiança que pot generar credibilitat en aquells que són rebuts amb amabilitat. Pensem en els joves: ens donen moltes oportunitats d'obrir-nos a realitats noves a partir de les quals serà més fàcil el diàleg entre generacions. I pensem també en els malalts: perquè són la part més necessitada de companyia, d'afecte, d'empatia, de solidaritat, i constitueixen el referent que ens fa sortir de nosaltres mateixos per acollir una de les preferències més notables de Jesús. Pensem també en els nousvinguts, els migrants. L'acollida tindrà uns altres tons de presència i l'actitud serà més missionera, tal com ho fa sempre Jesús.

SEBASTIÀ TALTAVULL ANGLADA

Bisbe de Mallorca

SUBSCRIPCIONS ANUALS
EN CATALÀ O CASTELLÀCatalunya, resta de l'Estat espanyol
i Andorra: 145 €

Gibraltar i Portugal: 145 €

Resta d'Europa: 222,99 €

Amèrica i Àfrica: 254,19 €

Àsia i Oceania: 325,43 €

Membre de:

Amb el suport de:

Generalitat de Catalunya

Departament de la Presidència

Director: Òscar Martí Navarro**Consiliari:** Mn. Miquel Ramón Fuentes**Sotsdirectora:** Carme Munté Margalef**Redactors:** Miquel Àngel Codina, Macià

Grau, Rosa M. Jané, Joan Andreu Parra

Lingüista: Montserrat Pibernat**Fotògraf:** Agustí Codinach**Col·laboradors d'aquesta setmana:***Marcos Aceituno, Pilarín Bayés, Adrià Cas-telló, Ángeles Conde, Juanjo Fernández, Antonio Gil, Josep Maria Grau, Ignasi Miranda, Josep Miró i Ardèvol, Glòria Monés, Francesc Nicolau, Joan Pallarès-Personat, Montse de Paz, Pepe Pedregosa, Quique, Bernat Roca, Valentí Serra, Montse Solé, Andreu Sotorra, Sebastià Taltavull***Redacció, administració, publicitat i promoció:**C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014
BARCELONA

Tel. 934 092 810, Fax 934 092 775

redaccio@catalunyacristiana.cat

administracio@catalunyacristiana.cat

publicitat@catalunyacristiana.cat

subscripcions@catalunyacristiana.cat

hola@clubnousamics.cat

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn.

Francesc Malgosa

Edita: Fundació Missatge Humà i Cristià**Administració:** Isabel Giralt

(comptabilitat), Dídac Campos (subscripcions)

Autoedició i compaginació:

Joan Pàmies

Impressió: Impressions Intercomar-

cals, SA Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon

industrial El Cementiri. Tel. 938 788

403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT

FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

ISSN català: 2938-2238

ISSN internet: 2938-2254

Difusió controlada perLes opinions expressades pels nos-
tres col·laboradors no reflecteixen
necessàriament la d'aquest setmanari

Agenda

Barcelona**ESGLÉSIA DE SANT GAIETÀ**El **dijous 24 de juliol**, a les 20.00,
concert del trio Magnifique amb
obres de Brahms, Mozart i Bach entre
altres. Taquilla inversa (c/ Consell de
Cent, 293 - Barcelona).**Girona****CAMPANES**El **dissabte 26 de juliol**, a les 19.00,
concert de campanes de Bornemouth
Youth Handbell a la parròquia de Sant
Pere de Figueres.**Lleida****SANT JAUME**El **dimarts 22 de juliol**, a les 19.30,
al Pati Gòtic de l'Institut d'Estudis
Ilerdencs, representació de l'obra
Sant Jaume ve de Galícia amb l'Agru-
pació Teatral TOAR; el **dijous 24**, a
les 19.30, a la parròquia de la Mare
de Déu del Carme de Lleida, cele-
bració de la Missa dels Fanalets de
Sant Jaume i benedicció dels fana-
lets; a les 20.45, inici de la romeria
a la rambla de Ferran; el **divendres**
25, a les 9.00, a la capella del Peu del
Romeu, eucaristia de la solemnitat
de Sant Jaume; a les 12.00, repic de
campanes de la seu vella i del cari-
lló de l'església de Sant Llorenç; res
de l'Àngelus al Peu del Romeu; a les
20.00, prègària a l'apòstol i cant *Sant*
Jaume ve de Galícia.**Sant Feliu de Llobregat****MONTSERRAT**El **dissabte 23 d'agost**, a les 21.00,
concert d'Albert Cano a la basílica de
Montserrat.**Solsona****MUSEU DIOCESÀ I COMARCAL**El **dimecres 23 de juliol**, a les 20.00,
conferència de Josep Minguell sobre
Pintor romànic-pintor Miró.**Tarragona****JUBILEU**El **diumenge 20 de juliol**, a les 18.00,
missa d'enviament dels joves al Ju-
bileu presidida per l'arquebisbe Joan
Planellas a la catedral de Tarragona.**GENT GRAN**El **diumenge 27 de juliol**, a les 12.00,
celebració eucarística diocesana dela Jornada Mundial dels Avis i Gent
Gran a la parròquia de Santa Maria
de Falset. Presideix l'arquebisbe Joan
Planellas.**CICLE "ELS ORGUES DE
CATALUNYA"**El **divendres 1 d'agost**, a les 19.00,
concert de Jaime González-Sierra
a l'església de Sant Ramon de Pe-
nyafort del Pla de Santa Maria.**Urgell****FESTIVAL DE MÚSICA ANTIGA
DELS PIRINEUS**El **dissabte 26 de juliol**, a les 18.00,
concert de Núria Rial a l'església de
Santa Maria de Valldeflors de Tremp
i visita guiada al Casal Manyanet.**Vic****MUSEU EPISCOPAL DE VIC**El **dissabte 26 de juliol**, a les 11.00,
activitat familiar amb nens de 5 a
12 anys *Déus, mòmies i faraons egipcis*
(reserves@museuartmedieval.cat).**46è FESTIVAL DE MÚSICA DE
RIPOLL**El **dissabte 26 de juliol**, a les 20.00,
concert de violí i flauta al claustre del
monestir de Ripoll.**CASES D'OLIBA**El **dissabte 26 de juliol**, a les 20.30,
concert de la Jove Orquestra de Sto-
neleigh a la basílica de la seu de Man-
resa.**PREGUEM PER LES INTENCIONS
DEL PAPA**Perquè aprenguem cada cop més a
discernir, saber escollir camins de
vida i rebutjar tot el que ens allunyi
de Crist i de l'Evangelí

CARLA GRACIA

Autora de "Perfectament imperfecta" (Editorial Univers)

“L’escriptura té el poder de transformar el dolor en aprenentatge”

MERCÈ RAGA / MAC

Carla Gracia és escriptora, professora i comunicadora, una veu valenta, honesta i amb una mirada literària que emociona. És autora de les novel·les *Set dies de Gràcia*, *L'abisme* i *Ens recordaran*, i de la biografia *Amb ulls de dona*, totes d'Editorial Univers. Sota aquest mateix segell editorial, acaba de publicar *Perfectament imperfecta*.

Quan vas sentir que havies d'escriure per necessitat i no només per ofici?

Sempre ha estat per necessitat perquè he volgut lluitar contra aquesta “bona nena” que surt al llibre *Perfectament imperfecta*. És a dir, fer allò que els altres esperen de tu. Arribava un moment, però, que em saturava i deia “prou!” i me n’anava a escriure en un poblet. A poc a poc he anat veient que quan deia “prou!” i seguia el meu instint, és quan realment em sentia feliç amb la meua vida. I ara amb en Gael, que no em deixa fer res més que fer la veritat. Quan tens un fill que et diu “la vida no té sentit”, t’obliga a plantejar-te cada dia la vida, i donar-li un sentit.

La història de la Rut, la protagonista del llibre, té alguns paral·lelismes amb la teua pròpia història.

La Rut és una dona que té una vida perfecta: parella, dos fills, una casa amb jardí, una bona feina... Ara bé, té sota la catifa tots els conflictes i traumes del passat ben amagadets.

I una notícia capgira la teua vida...

Un dia vaig anar a buscar el meu fill gran a l'escola i em va dir “mama, ens persegueixen”. I no ens perseguia ningú. Després vam descobrir que una mestra li havia pegat; arran d'això va tenir un brot psicòtic i després una depressió. Tenia sis anys. Aleshores ho atures tot. Has d'estar amb ell, entendre'l, buscar suport i bons especialistes que l'ajudin... Vaig caure en una depressió. Això també em va fer adonar que el més important és estar bé interiorment.

El diagnòstic mèdic va ser autisme.

Sí. A la societat hi ha una estigmatització de l'autista com una persona callada, introvertida, que viu en el seu món i que és brillant en matemàtiques. I la realitat és molt més complexa. Dins de l'espectre autista hi ha moltes sensibilitats. L'escola ordinària encara no està preparada per acollir infants amb autisme per manca de recursos. Els mestres tenen un amor infinit envers els infants i molt bona voluntat, sens dubte, però això no els fa especialistes en salut mental. Hem de tenir eines perquè, si no, en lloc d'inclusió, serà exclusió. Hi ha encara a la societat un rebuig profund per la malaltia mental.

Hi ha moments en què el lector riu molt...

Això és la vida! Per exemple, en Gael s'espanxa molt, però després, amb l'humor o jugant, surt de la seva angoixa. Quan vaig començar a escriure *Perfectament imperfecta*, era tot molt dramàtic i vaig decidir que calia posar-hi una mica d'humor. La mirada còmica ens ajuda a digerir millor les situacions doloroses. L'escriptura té el poder de transformar el dolor en aprenentatge, en força, en fruits... Aquest llibre neix de la necessitat d'expressar, de riure, de viure i el que em ve de gust és que la gent el llegeixi, que s'ho passi bé, que s'hi senti identificada.

ràdio estel

RÀDIO ESTEL

NOVA TEMPORADA, AMB MÉS CONTINGUTS SOCIALS I RELIGIOSOS

ESCOLTANT, SENTIRÀS!

WWW.RADIOESTEL.CAT